Țara noastră aur poartă, noi cerșim din poartă-n poartă

IATĂ CUM CERCETEAZĂ PARCHETUL ARGEȘEAN O AMENINȚARE CERTĂ DE OMOR 2 pag

PROCURORUL-ȘEF NICORINA MAGRAON „CERCETEAZĂ FRĂȚEȘTE" FURTUL TERENULUI LICEULUI AGRICOL CURTEA DE ARGEȘ 6 pag

MONICA MACOVEI, ÎNFIINȚÂND DNA „A ÎNCĂLCAT CONSTITUȚIA LA ARTICOLUL 131 9 pag

PREȘEDINTELE IOHANNIS. LA POMUL LĂUDAT SĂ NU TE DUCI CU SACUL GOL 11 pag

REFLECTOR argeșean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAȚII ȘI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 306** - 20 pagini - tiraj 1.000-5.000 ex. ● **31 iulie - 17 august 2015** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituție: România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil"

COMISARUL PUICĂNESCU... DE LA SĂRĂCIE... LA ÎMBOGĂȚIRE. OARE CUM? 13 pag

PROCESUL TORȚIONARULUI VIȘINESCU ÎNTRE NECESITATE ȘI REALITATE 17 pag

EDITORIAL

Legea tinerilor – o greşeală a legiuitorilor

„VIOLATORII" - O PROBLEMĂ A NAȚIUNII ROMÂNE?

O stafie circulă pe posturile tv româneşti şi chiar străine, privind "marele viol", săvârşit de un grup de tineri între 19-30 ani din județul Vaslui. Sigur că violurile se întâmplă în toată lumea. Numai că, datorită ferocității desfăşurării actului sexual prin care o tânără de 18 ani needucată de părinți, de şcoală şi implicit de societate, a căzut pradă "poftelor sexuale", nu a unei persoane, ci a 7 indivizi certați cu morala. Sigur că România a fost cuprinsă de o isterie, mergând până la strângerea a cca. 300 mii semnături, pentru ca violatorii să fie arestați şi nu să fie cercetați în libertate, iar "cazul de isterie" a ajuns chiar în atenția Procurorului General al României. Au fost păreri pro şi contra încât, mica localitate s-a împărțit în două, deşi legea este suficient de clară, cu privire la viol. De aceea, dorim să facem o succintă trecere în revistă, cu privire la cauzele sociale care au determinat această infracțiune.

Cine sunt adevărații vinovați?

Spațiul nu ne permite să prezentăm documentat şi să arătăm cu degetul pe adevărații vinovați. De aceea, ne rezervăm dreptul să scoatem în evidență doar pe următorii:

1. Familia fetei - mama şi tatăl
2. Societatea în ansamblu
3. Legea tinerilor nr. 350 din 21.07.2006
4. Şcoala locală de la clasa I la a-VIII-a
5. Postul de poliție local
6. Anarhia generalizată care a cuprins România după decembrie 1989 şi desfrâul generalizat pe care conducătorii statului, în goana după voturi, trec peste "cadavrele culturii şi tradiției româneşti" în care respectul între generații ne-au păstrat mii de ani pe aceste meleaguri.
7. Organul de coerciție de cercetare a faptelor din partea procurorilor
8. Blândețea unor judecători care, din nu ştiu ce motive, tratează violul în grup cu multă blândețe

Dacă ar fi să analizăm fiecare punct în parte, credem că mama fetei este cea care are cea mai mare vină, pentru că nu a reuşit să insufle adolescentei de sex feminin o genă absolut obligatorie pentru femei, „simțul pericolului". Apoi familia nu a manifestat responsabilitatea educării responsabile în afara cadrului şcolar. Am putea discuta cu aceeaşi severitate aspectele de anarhie tolerate de profesori în cadrul orelor de curs, de dirigenție, prin care se pot prezenta unele aspecte ale educației sexuale dar şi cu privire la pericolele potențiale. În prezent, şcoala nu mai este şcoală. Anarhia dintre elevi şi profesori, prietenia rău înțeleasă în sensul că elevul este pe aceeaşi treaptă cu dascălul, reprezintă "temelia anarhiei sociale care bântuie România în prezent". Deşi după aproape 15 ani Parlamentul României a emis Legea nr.350 din 21.07.2006, Legea tinerilor, aceasta reprezintă doar o insultă privind educația tinerei genertii, fapt ce a constituit baza legală a unor multe infracțiuni. În această lege a tinerilor, în mod greşit, fără să țină cont de aspectul biologic privind vârsta de 18 ani, la art.2 paragraful 2, se precizează: "în sensul prezentei legi... sunt tineri... cetățeni cu vârste cuprinse între 14-35 ani". Să vă minunați domnilor parlamentari. Să se minuneze şi domnul prim vice prim ministru Oprea, care "în nesaț politic după voturi", doreşte scăderea perioadei de vot de la 18 la 16 ani. Sigur este faptul că medicina şi sociologia, nu întâmplător au stabilit 18 ani ca vârstă a maturității atât sexuale cât şi a maturității de discernământ. Aceasta în condițiile în care, până la 18 ani, copilul trebuie să rămână copil şi chiar mamele trebuie să devină mame abea după această vârstă. Mai trebuie adăugat că de la 18 ani până la cca. 27-30 ani, tânărul este în perioada de formare profesională şi de maturizare mentală. Abia după 30 ani, tinerii încep să capete noțiuni de maturitate socială absolut necesară. Atunci ne întrebăm, dacă ce a mai rămas din perioada dintre copilărie şi maturitate socială, este suficient de 5 ani pentru ca

(continuare în pagina 5)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49 36 48 10 2 37 16

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

IATĂ CUM CERCETEAZĂ PARCHETUL ARGEŞEAN O AMENINȚARE CERTĂ DE OMOR

Recent, la redacție s-a prezentat cetățeanul Giovlan Marin care, ne-a prezentat în scris modul în care funcționează "frăția" dintre unii procurori şi unii avocați. Pentru a fi veridici, dar şi pentru ca CSM să se "trezească" şi să facă anchetă administrativă împotriva procurorilor anchetatori dar şi a şefilor lor. Faptele sunt clare şi fără echivoc, sunt prevăzute cu claritate în codul penal şi codul de procedură penală. Singura condiție este să nu funcționeze frăția colegială dintre procurori, avocați şi chiar judecători. Acesta este lucrul cel mai grav care afectează cea de-a treia putere în stat reprezentată de justiție, iar CSM-ul, conform constituției, la art.133 alin.1, se precizează "CSM este garantul independenței justiției". Halal Garant, ar spune "hâtrul Caragiale". Mijloacele media din ultimile luni, abundă de informații asupra modului defectuos în care Parchetul şi unii judecători înțeleg să respecte legea (vezi violul de la Vaslui, vezi hotărârea dată de preşedinta Judecătoriei Piteşti împotriva unei bătrâne de 91 ani căreia i-a fost furat apartamentul), iar cazurile sunt numeroase pe teritoriul României. Şi toate instituțiile juridice tac. Tace ministrul justiției, tace procurorul general, tace preşedintele CSM, tac procurorii generai ai Parchetelor Curților de Apel. În aceste condiții, "şi tăcerea este un răspuns". Atunci ne mai minunăm când, la investirea Ambasadorului Americii la Bucureşti, în plenul congresului american, un deputat atrage atenția autorităților de la Bucureşti să o păstreze cu orice preț în funcția de "procuror general DNA", pe doamna Kovesi. Sigur că acest lucru reprezintă o ingerință în treburile interne ale unui stat suveran şi independent, cum este sau cum ar trebui să fie România, prin art.1 din Constituție. Numai că, americanii, ca mare putere, fac ce doresc cu România, ai cărui conducători sunt conduşi de un primar obscur de mic municipiu care reprezintă nu interesele națiunii române, ci undeva din occident. În aceste condiții, ne mai mirăm de ce justiția, în prezent în românia este oarbă şi strâmbă. În continuare, prezentăm cititorilor un caz detaliat privind frăția dintre justițiabili, indiferent că aceştia încalcă legea. Prezentăm scrisoarea cetățeanului Giovlan Marin, iar în continuare, prezentăm modul în care Parchetul Curții de Apel Piteşti, la nivel de procuror general, acoperă fapta penală gravă a avocatului Sanfrancisco Camelia, care, explicit îl amenință cu moartea pe petent. Iar procurorul o sancționează administrativ cu o amendă de 1000 lei, cum se dă la diverse sancțiuni la Legea 61.

DOMNULE DIRECTOR,

Subsemnatul Giovlan Marin, vă sesizez unele aspecte privind activitatea infracțională a numitei Sanfrancisco Camelia, fost prim procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti, când a comis aceste fapte, în prezent avocat la Baroul Argeş.

Subsemnatul Giovlan Marin, împreună cu fiul meu, am avut calitatea de creditori împotriva numitei Mantoiu Vivi Veronica pentru suma de 57.000 Euro şi 2 mld. lei vechi, bani pe care nu i-a restituit conform actelor întocmite în forma autentică. În acest scop ne-am adresat executorului judecătoresc pentru recuperarea sumelor. Executorul judecătoresc Fieraru Eugen a emis adresa la Primăria Piteşti, prilej cu care a identificat bunurile imobiliare ale debitoarei Mantoiu Vivi Veronica, printre care şi un imobil casa şi teren situat în Piteşti str. Ştefan cel Mare nr.26 Bis, aflând şi eu de la executorul judecătoresc că Mantoiu Vivi Veronica are proprietate şi poate fi executată.

Executorul judecătoresc a trecut la executarea silită a imobilelor şi a dispus efectuarea unei expertize tehnice de identificare şi evaluare a imobilelor, prilej cu care s-a constatat că în aceste imobile locuiau fără titlu soții Sanfrancisco Camelia şi Sanfrancisco Dan Doralin. În aceasta situație, s-a dispus scoaterea la licitație a imobilelor în vederea recuperării creanței datorate de Mantoiu Vivi Veronica, urmând ca soții Sanfrancisco sa fie evacuați. Din acest moment a început calvarul în care Sanfrancisco Camelia, fiind prim procuror în cadrul Curții de Apel Piteşti, a început să mă şantajeze şi să mă amenințe să-i las ei imobilul din Piteşti, str. Ştefan cel Mare nr.26 Bis pentru ca are mai multe încurcături financiare cu Mantoiu Vivi Veronica. Motivul a fost că ei au girat cu imobilul proprietate personală situat în Piteşti, str.Victor Babeş bl.T15 pe numita Mantoiu Vivi Veronica pentru un credit bancar contractat de aceasta. Mantoiu Vivi Veronica nu a achitat ratele scadente la bancă şi banca a executat silit imobilul proprietatea soților Sanfrancisco. Soții Sanfrancisco, văzând că au rămas pe drumuri, au întocmit un act sub semnătura privată numit de ei „declarație", prin care susțineau că actul autentic de vânzare-cumpărare întocmit la data de 03.10.2003 între soții Sanfrancisco şi Mantoiu Vivi Veronica nu ar fi real, ci o simulație în scopul de a intra în posesia imobilului vândut. Simulația a fost invocată într-un

(continuare în pagina 3)

(urmare din pagina 4)

dosar civil, fiind judecată de instanțele prahovene care au respins acțiunea introdusă de soții Sanfrancisco. Aceştia nici nu ştiu ce au cumpărat şi ce au vândut (act de cumpărare, act de vânzare); în actul sub semnătura privată susțin că au imobil în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, nr. 26, iar în actul de vânzare-cumpărare au imobil în Piteşti, str. Ştefan cel Mare nr.26 Bis, figurând ca persoane fizice şi juridice. Sanfrancisco Camelia a continuat şantajul, amenințarea şi tentativa de omor, chipurile, că eu vreau să-i iau casa din Piteşti, pe care, în realitate nu o mai deținea din anul 2003, fiind vândută lui Mantoiu Vivi Veronica. La data de 25.10.2013 am primit prin poştă o scrisoare explicita de amenințare cu moartea, pentru care am formulat plângere penală la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Piteşti. Pentru aceste fapte cu consecințe deosebit de grave procurorii i-au aplicat susnumitei o sancțiune administrativă de 1.000 lei, în loc sa pornească urmărirea penală şi să trimită cauza la instanțele de judecată. Sanfrancisco Camelia, văzând că sancțiunea este modică şi aşa cum susținea în scrisoarea de amenințare cu moartea, că „pot să mă duc şi la mama parchetului", a continuat şi continuă seria de infracțiuni grave, astfel că la data de 29.11.2013, cu prilejul evacuării acestora din imobilul unde locuia fără titlu, m-a amenințat din nou cu moartea, că mă împuşcă, în prezența executorului judecătoresc, a poliției, jandarmilor şi altor persoane care au ajutat la evacuarea din imobil. Am formulat din nou plângere la parchet pentru infracțiunile comise de Sanfrancisco Camelia, iar plângerea a fost repartizată procurorului Alin Stoica şi acesta, fără nici o motivație, delega pe procurorul Coculescu Alexandru din cadrul aceluiaşi parchet să-mi ia declarație. În urma acestei declarații date în fața procurorului Coculescu, şi, incredibil, procurorul Alin Stoica a dat soluție precum că eu aş fi renunțat la plângere şi că faptele comise de aceasta nu sunt prevăzute de legea penală. Din declarația dată în fața procurorului în această cauză la data de 16.01.2014 rezultă clar că eu am susținut să fiu audiat de procurorul căruia i-a fost repartizată cauza spre soluționare pentru a completa probatoriul cu acte, martori, etc, dar procurorul Alin Stoica, fără să-şi exercite atribuțiunile şi fără a-mi lua declarație şi a asculta martorii, etc, a dat soluția de mai sus. Am formulat plângere la organul ierarhic superior, respectiv la procurorul general Aldea Mihail, iar acesta a menținut soluția dată de subalternul său, procurorul Alin Stoica. Ca o ultimă speranță, am făcut plângere la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Piteşti să-mi emită documentul din care reiese că eu am renunțat la plângere deoarece din declarația dată de mine în fața procurorului Coculescu Alexandru nu reiese aceasta, în continuare solicitând să se facă ancheta în această cauză, în dosarul nr.798/280/2013. Soluțiile date de procurori sunt vădit nelegale, deoarece acestea au acoperit faptele infracționale grave ale colegei lor, avocata Sanfrancisco Camelia, pentru ca aceasta să intre ilicit în posesia unui imobil. Eu nu am avut şi nu am nici o relație cu aceasta individă care se pretinde om al legii, dar care în realitate este o infractoare deosebit de periculoasă care atentează la viața mea şi a familiei mele în permanență, întrucât este sprijinită de foştii săi colegi, procurori şi judecători. Singura vină a mea este că am licitat imobilul scos la licitație publică de către executorul Varga Ioan, intrând în posesia proprietății fostei mele debitoare Mantoiu Vivi Veronica. Susținerile lor că au fost dați afară din imobilele ce le aparțineau sunt nereale, deoarece, aşa cum am arătat şi s-a stabilit de instanțele de judecată, soții Sanfrancisco nu dețin nici un imobil în Piteşti, str. Ştefan cel Mare nr.26 Bis, aşa cum rezultă şi din certificatul emis de OCPI Argeş.

M.GIOVLAN, 16.07.2015

DOMNULUI DIRECTOR AL ZIARULUI REFLECTOR ARGEŞEAN

Răspunsul procurorului general Mihai Aldea

CĂTRE,

GIOVLAN MARIN

Ca răspuns la plângerile adresate de dvs. unității noastre de parchet la data de 30.04.2015, respectiv la data de 13.05.2015, prin care solicitați răspuns cu privire la modul de soluționare a dosarului penal nr. 798/P/2013 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti privind pe Sanfrancisco Camelia - avocat în cadrul Baroului Argeş, vă facem cunoscut că prin ordonanța din 02.06.2014 s-a dispus renunțarea la urmărirea penală în cauza având ca obiect două infracțiuni de amenințare, prev. de art. 206 Cp. cu aplicarea art. 38 alin. 2 Cp. şi ari. 5 Cp. reținute în sarcina inculpatului Camelia Sanfrancisco. De asemenea, s-a dispus clasarea cauzei privind sesizarea formulată de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de furt şi distrugere prev. de ari. 228 alin. 1 Cp. cu aplic. art. 5 Cp. şi art. 253 alin. 1 Cp. cu aplic. art. 5 Cp., întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală ori nu au fost săvârşite cu vinovăția prevăzută de lege. Împotriva ordonanței din 02.06.2014 adoptată de procuror în dosarul penal nr. 798/P/2013 ați formulat plângere la procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti, în conf. cu disp. art. 339 C.p.p., aceasta fiind respinsă ca neîntemeiată prin ordonanța nr. 509/11/2/2014 din 08 iulie 2014. În situația în care sunteți nemulțumit de ordonanța adoptată de procurorul general, aveți posibilitatea de a formula plângere în conf. cu disp. art. 340 şi urm. din C.p.p. la Curtea de Apel Piteşti.

Procurorul Alin Stoica „închide ochii şi nu cerceta“

ORDONANȚĂ

de renunțare la urmărirea penală şi clasare

Anul 2014 luna 06 ziua 02

Procuror **Stoica Alin,** din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti.

Examinând actele de sesizare ale persoanelor vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru,

CONSTAT:

La data de 11.12.2013 s-a înregistrat la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Piteşti dosarul penal cu nr.798/P/2013, având ca obiect plângerea formulată de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru privind săvârşirea infracțiunii de distrugere de către Camelia Sanfrancisco şi Dan Doralin Sanfrancisco.

Pe parcursul cercetărilor penale, persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru au reclamat şi infracțiunile de amenințare şi furt. Astfel, din cuprinsul actelor de sesizare existente la dosar rezultă că persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru solicită efectuarea de cercetări penale față de Sanfrancisco Camelia - avocat în cadrul Baroului Argeş pentru săvârşirea infracțiunii de amenințare, constând în aceea că în data de 29.11.2013 i-a amenințat cu moartea şi față de Sanfrancisco Dan Doralin şi Sanfrancisco Camelia pentru săvârşirea infracțiunilor de distrugere, constând în aceea că în perioada 29.11.2013-02.12.2013 au vandalizat imobilul din Piteşti, str. Ştefan cel Mare,nr. 26 bis, jud. Argeş şi furt, constând în aceea că au sustras din acel imobil ferestre, întrerupătoare, chiuvete, centrala termică, parchetul şi alte bunuri. Prin ordonanța cu nr.

(continuare în pagina 4)

(urmare din pagina 4)

798/P/2013, din data de 05.02.2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a dispus începerea urmăririi penale cu privire la infracțiunile de „amenințare”, „furt” şi „distrugere”, prev. de art. 193 C. pen. din 1968, cu aplic. art. 33 lit. b C.pen. din 1968 şi art. 5 C.pen.; art. 228 alin. 1 C. pen., cu aplic. art. 5 C.pen. şi art. 253 alin. 1 C. pen., cu aplic. art. 5 C.pen. Prin ordonanța cu nr. 798/P/2013, din data de 27.05.2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a dispus efectuarea în continuarea a urmăririi penale față de Camelia Sanfrancisco- avocat în cadrul Baroului Argeş, pentru săvârşirea a două infracțiuni de „amenințare”, prev. de art. 193 C. pen. din 1968, cu aplic. art. 33 lit. b C.pen. din 1968 şi art. 5 C. pen.. Prin ordonanța cu nr. 798/P/2013, din data de 28.05.2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a dispus punerea în mişcare a acțiunii penale față de Camelia Sanfrancisco- avocat în cadrul Baroului Argeş, pentru săvârşirea a două infracțiuni de „amenințare”, prev. de art. 193 C. pen. din 1968, cu aplic. art. 33 lit. b C.pen. din 1968 şi art. 5 C. pen.. Prin ordonanță cu nr. 798/P/2013, din data de 02.06.2014 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei pentru care se efectuează urmărirea penală față de inculpatul Camelia Sanfrancisco, din art. 193 C. pen. din 1968, cu aplic. art. 33 lit. b C.pen. din 1968 *şi* art. 5 C. pen. în art. 206 C. pen., cu aplic. art. 38 alin. 2 C. pen. şi art. 5 C. pen.. Din probatoriul administrat în cauză a rezultat că în data de 29.11.2013 cu ocazia executării silite efectuate de către executorul judecătoresc Vârgă Ioan în dosarul de executare cu nr. 281/2013, la imobilul situat în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, nr. 26 bis, jud. Argeş, executare silită la care s-a cerut sprijinul I.J.J. Argeş, din înregistrările audio video efectuate de către reprezentantul jandarmeriei şi înaintate Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti prin adresa din data de 23.05.2014 a Inspectoratului de Jandarmi Județean Argeş - „Basarab I”, stocate pe suportul tip DVD-R marca Spacer seria constructivă 317 M, avocatul Camelia Sanfrancisco a proferat mai multe amenințări cu moartea la adresa lui Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru. Astfel, din cuprinsul înregistrărilor audio video susmenționate reies următoarele amenințări proferate de către avocatul Camelia Sanfrancisco: într-o discuție purtată cu executorul judecătoresc Vârgă Ioan, avocatul Camelia Sanfrancisco a afirmat: „domnule dacă intrați în forță eu vă spun clar că îmi dau foc iar pe dumnealui îl împuşc” (cu referire la Giovlan Marin); într-o discuție purtată cu un membru al jandarmeriei, avocatul Camelia Sanfrancisco a afirmat: „mă înțelegeți că eu de aici nu plec decât moartă, el intră numai mort şi eu plec numai moartă”. De asemenea, cu ocazia executării silite din data de 29.11.2013, avocatul Camelia Sanfrancisco a mai făcut următoarea afirmație: „casa asta numai mort va sta omul acesta în ea, este clar, deci eu îl omor pe acel om, dacă veți intra astăzi în casă dar Giovlan din mâna mea va muri şi el şi fiul său, care nu nu îi are mult de altfel”. În cauză, urmare a cererii formulate de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru au fost audiați în calitate de martor şi numiții Floricel Dumitru, Şuță Vasile şi Safta Marius, persoane care au ajutat la mutarea bunurilor aparținând avocatului Camelia Sanfrancisco şi soțului acesteia Dan Doralin Sanfrancisco din imobilul situat în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, nr. 26 bis, jud. Argeş cu ocazia evacuării efectuate în dosarul de executare silită nr. 281/2013 al B.E.J. Vârgă Ioan. Din cuprinsul declarațiilor martorilor audiați în cauză reiese că în data de 01.12.2013, la solicitarea avocatului Camelia Sanfrancisco, Şuță Vasile şi Safta Marius au ajutat la demontarea şi transportul centralei termice, a caloriferelor, a parchetului, unor prize şi întrerupătoare, a cabinei de duş, a unei ferestre precum şi a altor bunuri din imobilul situat în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, nr. 26 bis, jud. Argeş, iar distrugerile care s-au produs în imobil au fost rezultatul demontării acestor bunuri. Totodată, cei trei martori au declarat că au fost prezenți şi în data de 29.11.2013 la imobilul susmenționat unde au ajutat la evacuarea şi transportul bunurilor aparținând soților Sanfrancisco, iar Floricel Dumitru a declarat că a revenit şi în data de 30.11.2013 pentru a ajuta la evacuarea bunurilor din imobil. Referitor la infracțiunile de furt şi distrugere reclamate de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru ca fiind săvârşite de- către soții Sanfrancisco Camelia şi Sanfrancisco Dan Doralin este incident cazul de împiedicare a punerii în mişcare şi exercitare a acțiunii penale prevăzut de art. 16 alin. (1) lit. b C. proc. pen., fapta nu este prevăzută de legea penală ori nu a fost săvârşită cu vinovăția prevăzută de lege, urmând a se dispune clasarea cauzei. Din cuprinsul actelor existente la dosar reiese că bunurile din imobilul situat în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, nr. 26 bis, jud. Argeş aparțineau soților Sanfrancisco, nefiind astfel vorba despre o faptă de însuşire a unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, iar cu privire la fapta de distrugere nu se poate reține intenția în săvârşirea acestei infracțiuni, distrugerile cauzate în imobil fiind inerente demontării şi transportului respectivelor bunuri. Se constată, totodată, că referitor la aceste două infracțiuni reclamate, este vorba despre un litigiu de natură civilă între părți. În ceea ce priveşte infracțiunea de amenințare reclamată de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru, fiind audiată în cauză la sediul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti, Camelia Sanfrancisco a declarat că în data de 29.11.2013 a proferat respectivele amenințări, aflându-se într-o stare vădită de nemulțumire, de nervozitate şi surescitare, întrucât urma să fie evacuată din imobilul care-i aparținea, însă niciun moment nu a avut intenția să ducă la îndeplinire respectivele amenințări. Totodată, referitor la afirmația că-l va împuşca pe Giovlan Marin, inculpatul Camelia Sanfrancisco a declarat că nu deține armă, şi prin urmare nu putea să-l împuşte pe Giovlan Marin. Avocatul Camelia Sanfrancisco a adopatat cu ocazia declarației o poziție de recunoaştere şi regret în ceea ce priveşte cuvintele de amenințare adresate în data de 29.11.2013. Referitor la reclamațiile de furt şi distrugere, Camelia Sanfrancisco a declarat că bunurile ridicate din imobilul situat în Piteşti, str. Ştefan cel Mare, în perioada 29.11.2013-02.12.2013 i-au aparținut în totalitate ei şi soțului său, iar distrugerile care s-au produs au fost cauzate de luarea acestor bunuri. Din probatoriul administrat în cauză reiese că avocatul Camelia Sanfrancisco a mai fost cercetată penal în dosarul cu nr. 723/P/2013 al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti, sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de amenințare şi şantaj constând în aceea că în data de 29.10.2013 a trimis prin poştă o scrisoare tehnoredactată şi semnată prin care a amenințat direct şi explicit cu moartea pe Giovlan Marin şi membrii familiei acestuia. Prin ordonanța cu nr. 723/P/2013 a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Piteşti s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de Sanfrancisco Camelia, cercetată sub aspectul săvârşirii infracțiunilor prev. de art. 193 C.pen din 1968 şi aplicarea față de aceasta a unei sancțiuni cu caracter administrativ constând în amendă. Totodată, prin această ordonanță s-a dispus şi neînceperea urmăririi penale față de Sanfrancisco Camelia, cercetată sub aspectul săvârşirii infracțiunii prev. de art. 194 C.pen. din 1968, reținându-se incidența în cauză a disp. art. 10 lit. d din C. pr. pen. din 1968. Din materialul de urmărire penală din prezentul dosar rezultă că în cauză, referitor la cele 2 infracțiuni de amenințare, prev. de art. 206 C. pen., cu aplic, art. 38 alin. 2 C. pen. şi art. 5 C. pen., reținute în sarcina inculpatului Camelia Sanfrancisco sunt aplicabile prevederile art. 318 alin. (1) şi (2) din C. proc. pen., deoarece pentru infracțiunile săvârşite legea prevede pedeapsa amenzii sau pedeapsa închisorii de cel mult 7 ani şi raportat la situația de fapt se constată că nu există un interes public în urmărirea acestora. În adoptarea acestei soluții s-a avut în vedere că avocatul Camelia Sanfrancisco nu are antecedente penale, iar amenințările proferate au fost pe fondul unei stări emoționale puternice de nemulțumire cauzată de evacuarea din locuință, aceasta având ulterior o atitudine de recunoaştere şi regret a săvârşirii faptelor de amenințare.

Față de cele expuse, în temeiul art. 318 alin. (1) şi (2) din C. proc. pen. rap. la art. 314 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen.; art. 315 alin. (1) lit. b) din C. proc. pen., cu referire la art. 314 alin. (1) lit. a) din C. proc. pen., rap. la art. 16 alin.(l) lit. b din C. proc. pen.,

DISPUN:

1. Renunțarea la urmărirea penală în cauza având ca obiect două infracțiuni de amenințare,- prev. de art. 206 C. pen., cu aplic. art. 38 alin. 2 C. pen. şi art. 5 C.pen., reținute în sarcina inculpatului Camelia Sanfrancisco, fiica lui Constantin şi Elena, născută la data de 14.07.1959, în oraş Ştefăneşti, jud. Argeş, avocat în cadrul Baroului Argeş, căsătorită, studii superioare, fără antecedente penale.

2. În temeiul art. 274 alin.(l) C. proc. pen. cheltuielile judiciare, în cuantum de 74 de lei, vor fi suportate de către inculpat Camelia Sanfrancisco.

(continuare în pagina 5)

(urmare din pagina 4)

3. Clasarea cauzei privind sesizarea formulată de către persoanele vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru sub aspectul săvârşirii infracțiunilor de"furt" şi „distrugere", prev. art. 228 alin. 1 C. pen., cu aplic. art. 5 C.pen. şi art. 253 alin. 1 C. pen., cu aplic. art. 5 C.pen., întrucât faptele nu sunt prevăzute de legea penală ori nu au fost săvârşite cu vinovăția prevăzută de lege,

4. În temeiul art. 318 alin. (7) din C. proc. pen., ordonanța se comunică persoanelor vătămate Giovlan Marin şi Giovlan Dragoş Alexandru şi inculpatului Camelia Sanfrancisco.

PROCUROR, STOICA ALIN

Iată documentul

Giovlan Marin,

Eşti faimos, ai nenorocit mulți oameni la viața ta murdară, poate vinovați, poate nevinovați față de tine; este problema voastră. Cu mine însă nu ai cum să răzbeşti. Eu şi soțul meu suntem însă oameni absolut oneşti şi absolut nevinovați în mocirla în care te zbați, în mocirla în care v-ați bălăcit tu cu Vivi. Nu am să înțeleg până la moartea mea sau a ta ce te mâna în ura asta față de mine, poate faptul că eşti o canalie perfectă, poate trecutul tău glorios în a călca pe cadavre (repet, oameni vinovați sau nevinovați față de tine, e problema ta). Aceasta scrisoare este o amenințare explicită cu moartea. Du-te cu ea la parchet şi la mama parchetului. Eu, Camelia Sanfrancisco, reclamantă în dosarul nr. 2493/281/2011 al Curții de Apel Ploieşti - ca să nu te mai osteneşti cu identificări, expertize, etc. - sunt dispusă să mor pentru casa mea, din Piteşti, str. Stefan cel Mare nr. 26 (unde ai trimis şi ultima ta mârşăvie). Tu, Giovlan Marin, intervenient în dosarul nr. 2493/281/2011 al Curții de Apel Ploieşti, sau „feciorul" tău, Giovlan Dragoş Alexandru, în aceeaşi calitate, eşti dispus să mori pentru casa mea din Piteşti, str.Stefan cel Mare nr. 26? Nu te Subestimez. Nu cred că te joci, nu am lăsat nicio clipă garda jos, pentru că nu eşti om, nu eşti mânat de diavol, eşti diavolul în persoană şi tocmai de aceea soluțiile cu tine nu pot fi decât radicale. Nu cred că eşti demn de milă, nu cred că blestemele mele constante şi fierbinți te pot atinge, cred că eşti, demn de o ură cel puțin la fel de mare ca cea pe care o nutreşti tu față de mine. Numai că ura mea este motivată - eu nu pot pierde ce e al meu fără a mă sacrifica, iar a ta e absurdă, tu lupți pentru ceea ce ştii bine că nu e al tău şi nu poate fi fără ca eu să mă sacrific. Aceasta este o amenințare explicită cu moartea, du-te cu ea la parchet, angajează pe cineva să mă omoare, numai aşa poți să mă anihilezi. Căile legale (împotriva „cumpărăturii" de proces pe care ai făcut-o, ai grijă cu „urmele" lăsate) vor continua, atâta cât timp mai este până vei face imprudența de a abuza, crezând că mă sperii. Nu mai citesc din nou, chiar dacă m-am repetat, să-ți intre bine în cap (sau în ce-ți stă pe umeri). Eşti benevenita „executare", dar încă nu ai văzut disperarea unită cu perfecta nevinovăție, în acțiune. Denunța amenințarea, de mult voiam să ți-o trimit, am văzut ca anunțul blestemelor mele te-a lăsat rece.

Camelia Sanfrancisco, în nume propriu şi „în calitatate de reprezentantă a cabinetului individual de avocatură", reclamantă în dosarul nr.2493/281/2011 Curții de Apel Ploieşti, cu termen la 20.11.2013

P.S. Sunt o „proastă şi de c...t" cum ai spus miercuri, 23.11.2013 la ieşire din instanță, dar mai am multe alte calități.

„VIOLATORII" - O PROBLEMĂ A NAȚIUNII ROMÂNE?

(urmare din pagina 1)

tânărul să fie trecut la perioada de "bătrânețe"? Oare vârsta de 35 ani este corectă să stea la baza "noțiunii de tânăr"? Datorită acestui lucru, generația actuală este incorect trecută în categoria bătrână după 35 de ani. Atunci se pune întrebarea, care este perioada în care cetățeanul poate să producă pentru el şi pentru societate? Perioada de tinerețe incubă câteva aspecte care trebuiesc tratate din punct de vedere fizic şi mental. Tinerețea se conservă de mic şi se dezvoltă şi păstrează după terminarea adolescenței. În prezent, perioada de pensionare este 65 de ani, pentru unele categorii de cetățeni aceasta mergând până la 80 de ani, iar unele date statistice pentru excepții, această vârstă la academicieni şi alte categorii, mergând până la aproape 100 ani. De ce am făcut această precizare. Pentru că, obligatoriu, la serviciu, când ai 65-70 de ani, trebuie să lucrezi ca cel care are 20, 30 sau 40 ani. Sarcinile de serviciu şi producție sunt aceleaşi. Revenind la legea tinerilor, faptul că sunt considerați ca tineri copii de la 14 ani în sus, reprezintă o mare greşeală a legiuitorului, iar legea ar trebui revizuită şi păstrată în marginile ei fireşti de 18 ani, care reprezintă cu adevărat factorul biologic în viața individului. Tinerii au uitat acum să se mai respecte între ei cu diverse apelative: tanti, mătuşă, nene, domnule, domnişoară, etc, noțiuni care au dispărut în peisajul vocal al conversațiilor dintre tineri. Lipsa de respect între elevi şi profesori, între frați ți surori, părinți şi copii, nepoți şi bunici, iată tot atâtea cauze care au dus la aspectele de transformare al unor bărbați în animale, nemaifiind în stare să-şi înfrâneze unele instincte pe care omul le-a deprins încă de pe timpul când era maimuță. Sigur că în afară de aspectele prezentate în ceea ce priveşte greşelile în educația tânărului, fără nici un fel de discuție, şi mediul de această dată nu social, ci mediul reprezentat de schimbările climaterice, au contribuit esențial şi la unele deviații comportamentale grave soldate cu violuri cauzatoare de moarte, dar şi alte fapte antisociale pe care statul nu are voința să le cerceteze şi să ia măsuri corespunzătoare, nu prin mărirea numărului de psihologi. Fiecare individ din societate trebuie să fie el în primul rând un psiholog pentru el, familia lui şi restul societății.

Rolul important al organelor de coerciție

Pe primul loc trebuie să se situeze polițistul, iar acesta trebuie el în primul rând educat prin şcoli specializate şi testat psihologic sever, încă de la intrarea în şcolile de subofițeri şi ofițeri. Trebuie neapărat reînființate posturile de poliție comunale, indiferent cât ar costa acest lucru statul. Trebuie imediat înlăturată prietenia neprincipială dintre polițişti şi cetățeni prin dislocarea în alte județe a polițiştilor. De asemeni, acestora trebuie să li se impună un regim mai sever de mers în localurile publice pentru destindere. Trebuie obligatoriu ca polițiştii, priodic, să participe la adunări şi convocări profesionale, ceea ce în prezent se numesc traininguri. Nici în armată nici la poliție, nu se mai desfăşoară asemenea activități care au bază schimbul de experiență prin socializare. În al doilea rând, este necesară o nouă filozofie a închisorilor pe teritoriul României. Este obligatoriu ca deținuții să fie selectați după unele criterii de vârstă, de infracțiuni, încât delictele economice să fie separate de delictele cu violență sau infracțiunile mai grave. Pentru tinerii până în 18 ani, obligatoriu trebuie impulsionat un regim mai sever şi rigid de educație, pentru că ceea ce s-a întâmplat până acum nu a dat roade. Este absolut necesar să existe închisori separate pentru recidivişti, ca de altfel şi pedeapsa cu "muncă silnică" sau pentru cei care au mai multe fapte penale cu violență, să aibă perioadă limitată de "muncă grea". Fără aceste lucruri, societatea românească se află într-un declin moral grav, încât vom ajunge ca în perioada Americii de după primul război mondial, când în anumite cartiere sau oraşe, nu se putea circula în cursul nopții sau în timpul zilei. Oare acest lucru doreşte conducerea statului? Poliția, Parchetul şi Justiția au o mare responsabilitate socială pe care nu şi-o aduc la îndeplinire pentru creşterea siguranței cetățeanului. Altfel, vom ajunge aşa cum spunea un martor care a văzut o fată moartă după ce a fost violată, că " a crezut că doi tineri făceau dragoste în tufiş". Violul este o urmare firească a violenței manifestată în primul rând în familie, de unde copilul învață lucrurile imorale. Violul în grup este o reminiscență rămasă de la popoarele migratoare şi transmisă până în zilele noastre datorită lipsei de măsuri energice din partea statului. Democrația trebuie să fie "o necesitate înțeleasă" din partea tuturor cetățenilor, iar cei care nu o înțeleg şi nu o respectă, trebuie sancționați sever. Amintim faptul că Anglia s-a civilizat trimițându-i pe infractori la "galere", unde mureau, sau în insule pustii. Francezii, în sec.XVII au inventat ghilotina, dar şi la români a existat în Transilvania "trasul pe roată", iar în Muntenia a existat "trasul în țeapă" de către Vlad Țepeş. Se pare că România, după anarhia desființării granițelor şi a controlului vamal, acest lucru ne paşte, dacă nu vom lua măsuri împotriva violenței, violatorilor şi a uciderilor pentru obținerea de foloase materiale.

(continuare în numărul viitor)

DUMITRU CÂRCENI

PROCURORUL ŞEF NICORINA MAGRAON „CERCETEAZĂ FRĂŢEŞTE“ FURTUL TERENULUI LICEULUI AGRICOL CURTEA DE ARGEŞ

Deşi doamna procuror şef de la Parchetul judecătoriei Curtea de Argeş, "a învăţat carte" pe timpul când procurorii şi judecătorii învăţau într-adevăr carte la Facultatea de Drept, se pare că, modernismul şi anarhia juridică a cuprins-o şi pe domnia sa. Acest lucru s-a întâmplat atunci când, cu toate probele existente, depuse la dosar, plângerea adresată conform legii nu a impresionat-o pe doamna procuror şef. Mai mult decât atât, fără să se refere la cazul cu care procurorul a fost investit, acesta fiind furtul terenului Liceului Agricol, doamna procuror, din nu ştiu ce motive, face o trecere "în goana calului", cu privire la celelalte plângeri făcute de ziar în numele opiniei publice, plângeri care nu aveau nicio legătură directă cu cazul dedus anchetei. Este de neînţeles conţinutul ordonanţei din 23.06.2015 care poartă numărul 116/II/2/2015, atunci când domnia sa vorbeşte de sesizări privind plângerile făcute în anul 2008 când procuror şef era domnul Arsenescu şi privea marea fraudă de la SC FORESTA SA. Mai mult decât atât, fără niciun temei, în respectiva ordonanţă, doamna procuror face referire şi la cercetarea privind distrugerea complexului de creştere a taurinelor de la Bascov, plângere care era de competenţa DNA Piteşti. Sigur că ordonanţa pe care doamna procuror Nicorina Magraon o apără cu îndârjire, reprezintă doar un material teoretic şi chiar o trimitere la noul cod de procedură penală comentat de un oarecare probabil prieten al domniei sale, pe numele său Nicolae Volonciu şi pentru a dovedi cât este de pregătită juridic, merge până acolo, încât "ca la şcoală", face trimitere şi la "editura Hamangiu", Bucureşti 2014, pagina 792-795. Este posibil ca domnia sa să nu fi citit noul cod penal existent pe piaţa juridică, ci doar "comentarii juridice". Acest lucru credem că este destul de grav pentru funcţia pe care domnia sa o deţine, cât şi cu investirea pe care DNA Argeş i-a dat-o pentru cercetarea unui anumit fapt penal. În schimb, domnia sa deşi este procuror de 25 de ani, este "condusă juridic" de un agent de la Poliţia Curtea de Argeş, contrar prevederilor legale, când poliţistul "strânge probele" care vor fi interpretate de procuror. Numai că, doamna procuror nu prea are timp de prevederile codului penal şi lasă toată treaba în sarcina agentului de poliţie. Nu mai vorbim de faptul că una dintre principiile de bază ale codului penal este statuată de art.15-16 privind trăsăturile esenţiale ale infracţiunii şi vinovăţia. Mai mult decât atât, orice procuror cât ar fi de analfabet, trebuie să cunoască că obligaţia lui principală este "aflarea adevărului", ceea ce, la ordonanţa doamnei procuror-şef, vorba lui Caragiale, "lipseşte cu desăvârşire". Domnia sa este atât de prinsă de comentariile beletristice de specialitate, încât din nou prezintă în ordonanţă titlul "Prezentarea comparativă" de autorul Corina Voicu şi editura care este dragă. Citind cu atenţie această ordonanţă, îi facem plăcerea doameni procuror şef să o anunţăm că vom trimite cele două ordonanţe catedrei de specialitate a Facultăţii de Drept Bucureşti, unde dumneaei a absolvit acum aproape 30 de ani, dar şi cu observaţiile noastre de nespecialişti. Noi am dorit ca din punct de vedere jurnalistic, Parchetul să descopere adevărul, pentru că, din toate documentele existente la dosar, aici, cu sprijinul Consiliului Local Curtea de Argeş, prin abuz şi încălcarea legii, s-a încălcat un drept consituţional privind un testament legal întocmit pe care nici Guvernul comunist nu l-a încălcat. Sigur că noi am făcut contestaţie la ordonanţă, dar suntem siguri că frăţia dintre procurori şi judecători la Curtea de Argeş funcţionează perfect.

D. BOŢILĂ

PARCHETUL DE PE LÂNGĂ JUDECĂTORIA CURTEA DE ARGEŞ

ORDONANŢĂ - 23.06.2015

Nicorina MAGRAON - prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, judeţul Argeş; Examinând plângerea formulată de S.C. Group Media Star Market S.R.L. Piteşti - Ziarul „Reflector Argeşean” împotriva ordonanţei nr. 979/P/2014 din 04.05.2015 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, judeţul Argeş;

CONSTAT:

S.C. Group Media Star Market S.R.L. Piteşti - Ziarul „Reflector Argeşean”, s-a adresat Direcţiei Naţionale Anticorupţie - Serviciul Teritorial Piteşti arătând că această publicaţie a efectuat mai multe anchete jurnalistice referitoare la distrugerea fostului Compex pentru creşterea taurinelor din comuna Bascov, satul Schiau, judeţul Argeş, distrugerea liniei ferate Piteşti-Curtea de Argeş şi a mijloacelor de semnalizare din gările Merişani, Băiculeşti, Curtea de Argeş şi Vâlcele, dar şi cu privire la fraudarea fostei întreprinderi Foresta Curtea de Argeş. Faţă de aceste anchete jurnalistice petentul a solicitat efectuarea unor cercetări preliminare, astfel încât obiectivele mai sus menţionate să fie restituite Statului Român. Pe rolul Direcţiei Naţionale Anticorupţie - Serviciul Teritorial Piteşti se află în curs de soluţionare dosarul penal nr. 181/P/2013 în care se efectuează cercetări sub aspectul infracţiunii prevăzută şi pedepsită de art. 13 din Legea 78/2000 raportat la art. 297 alin.l Cod penal, în ceea ce priveşte distrugerea fostului Compex pentru creşterea taurinelor din comuna Bascov, satul Schiau, judeţul Argeş. Pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş se află în curs de cercetare dosarul penal nr. 1428/P/2013 referitor la distrugerea liniei ferate Piteşti -Curtea de Argeş şi a mijloacelor de semnalizare din gările Merişani, Băiculeşti, Curtea de Argeş şi Vâlcele. Prin rezoluţia nr. 222/P/2010 din 10.12.2012 a Direcţiei Naţionale Anticorupţie - Secţia de Combatere a Infracţiunilor Conexe Infracţiunilor de Corupţie s-a dispus neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracţiunii prevăzută şi pedepsită de art. 13^2 din Legea 78/2000 raportat la art. 248-248^1 Cod penal faţă de funcţionarii din cadrul Ministerul Transporturilor , iar prin rezoluţia nr. 659/P/2009 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Piteşti s-a dispus neînceperea urmăririi penale cu privire la faptele penale săvârşite în legătură cu calea ferată Vâlcele - Râmnicu Vâlcea. Pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş s-a constituit dosarul penal 1462/P/2007 referitor la fraudarea intereselor fostei întreprinderi Foresta Curtea de Argeş şi la privatizarea acesteia. Din conţinutul publicaţiei Reflector Argeşean nr. 277/4-18.03.2014 reiese că acest ziar a efectuat o anchetă privind modul în care primarii municipiului Curtea de Argeş au contribuit la reducerea patrimoniului Liceului Agricol Curtea de Argeş, respectiv a suprafeţei agricole a fermei acestuia, de la 277 ha deţinute în anul 1990, la 18 ha deţinute în prezent, ca urmare a împroprietăririi unor persoane şi firme, pe care publicaţia le apreciază ca fiind ilegale. Faţă de cele mai sus menţionate, prin referatul nr.253/VIII-l/2014 din 9.05.2014 al Direcţiei Naţionale Anticorupţie - Serviciul Teritorial Piteşti s-a dispus respingerea plângerii formulată de S.C. Group Media Star Market S.R.L. Piteşti -Ziarul „Reflector Argeşean” deoarece nu priveşte fapte noi de competenţa DNA, însă cotidianul nr.277/2014 a fost înaintat Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, împreună cu o copie a referatului în vederea verificării aspectelor semnalate cu privire la diminuarea patrimoniului Liceului Agricol din Curtea de Argeş. Dosarul a fost înregistrat pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş sub nr. 979/P/2014, efectuându-se cercetări sub aspectul infracţiunilor prevăzute de art. 297 Cod penal şi art. 320-322 Cod penal. Prin **ordonanţa nr. 979/P/2014** din 04.05.2015 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, în baza art. 315 alin. 1 lit. b Cod procedură penală raportat la art. 16 alin. 1 lit. f Cod procedură penală, s-a dispus clasarea cauzei privind plângerea formulată de S.C. Group Media Star Market SRL Piteşti - Ziarul „Reflector Argeşean” sub aspectul infracţiunilor prevăzute şi pedepsite de art. 248 din Codul penal anterior şi art. 288-291 din Codul penal anterior întrucât s-a împlinit termenul de prescripţie a răspunderii penale. În temeiul art. 315 alin. 5 Cod procedură penală, procurorul de caz şi-a însuşit argumentele prezentate în referatul organului de cercetare al poliţiei judiciare din cadrul I.P.J. Argeş, Serviciul de Investigare a Criminalităţii Economice. Prin **referatul din 22.04.2015** al organului de cercetare penală al poliţiei judiciare din cadrul I.P.J. Argeş - Serviciul de Investigare a Criminalităţii Economice, în baza art. 315 alin.l lit. b Cod procedură penală raportat la art. 16 alin.l lit. f Cod procedură penală s-a propus clasarea cauzei penale întrucât a intervenit prescripţia

(continuare în pagina 7)

(urmare din pagina 6)

răspunderii penale, având în vedere că faptele reclamate s-au derutat în perioada anilor 1990-2007. În motivarea referatului s-a reținut că, unitatea şcolară a luat fiinţă în anul 1920, atribuindu-i-se suprafaţa totală de 775, 99 ha teren , conform procesului verbal şi a schiţei întocmite la data de 30.03.1920. În anii 1945-1946 unitatea şcolară deţinea doar suprafaţa de 74,16 ha conform planului de cultură aprobat sub nr. 351907/1946. Prin Ordinul nr. 140/25.06.1968 al Institutului Central de Cercetări Agricole, patrimoniul unităţii şcolare a fost predat I.A.S. Curtea de Argeş. În anul 1977, odată cu preluarea patrimoniului de către Centrala de Legume şi Fructe Bucureşti, unităţii şcolare i-a fost atribuită suprafaţa de 53, 35 ha teren agricol în punctul Noapteş, pe fostul teren al CAP Curtea de Argeş. În şedinţa din 23.12.1993, Comisia judeţeană de fond funciar Argeş a fost de acord cu preluarea suprafeţei de 33 ha din administrarea liceului în administrarea Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeş. Prin procesul verbal din 4.05.1994 s-au identificat pentru preluare 20 ha teren în punctul Noapteş şi 13 ha teren în punctul „Lot SMA“, Comisia locală de fond funciar preluând efectiv suprafaţa de 33 ha teren. Terenul aferent fermei didactice din punctul Noapteş, aflat în administrarea Grupului Şcolar Agricol „Constantin Dobrescu Argeş" a fost înscris în Inventarul public al municipiului Curtea de Argeş în 1999, în baza Hotărârii Consiliului Local Curtea de Argeş nr. 71/28.10.1999, atestat prin Hotărârea Guvernului României nr.477/16.05.2002. Prin Hotărârea nr. 6/9.03.2007 a Comisiei locale de fond funciar Curtea de Argeş, s-a aprobat propunerea de validarea a dreptului de proprietate asupra unor terenuri agricole şi forestiere, printre care s-a aprobat propunerea de validare a 24 persoane, foşti proprietari sau moştenitori care au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate în suprafaţă totală de 18,26 ha. Prin Hotărârea Comisiei Judeţene Argeş pentru stabilirea dreptului de proprietate nr. 301/05.07.2007 s-a validat propunerea Comisiei pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor agricole şi forestiere Curtea de Argeş, inclusiv pentru cele 18,26 ha poziţionate în ferma Noapteş a Liceului Agricol, suprafaţă ce a fost scăzută din inventarul domeniului public prin Hotărârea nr. 11/2010 a Consiliului Local al municipiului Curtea de Argeş. Predarea suprafeţei de 18,26 ha de către Grupul Şcolar Agricol Constantin Dobrescu Argeş şi Comisia locală de fond funciar Curtea de Argeş s-a efectuat conform procesului verbal nr. 17520/2.11.2007. După validarea propunerii de reconstituire a dreptului de proprietate pentru suprafaţa de 18,26 ha aparţinând Grupului Şcolar Agricol Constantin Dobrescu Argeş s-a procedat la punerea în posesie a proprietarilor. Conform adresei nr. 4704/11.12.2014 emisă de Primăria comunei Valea Iaşului, Comisia locală de fond funciar a procedat la punerea în posesie a unor persoane fizice şi juridice conform Legii nr. 18/1991 pe suprafeţe de teren ce făceau parte din patrimoniul Liceului Agricol Curtea de Argeş, punerea în posesie facându-se în anii 1994, 1997, 1998 în baza procesului verbal de predare-primire nr.675/18.07.1993 încheiat între Liceul Agricol Curtea de Argeş şi Primăria comunei Valea Iaşului. Conform art. 153 Cod penal, prescripţia înlătură răspunderea penală, iar potrivit art. 154 lit. d Cod procedură penală, termenul de prescripţie a răspunderii penale este de 5 ani când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 1 an, dar care nu depăşeşte 5 ani. Astfel, se constată că, în speţă a intervenit prescripţia răspunderii penale, întrucât faptele reclamate s-au desfăşurat în perioada 1990-2007 , fiind prescrise la data formulării plângerii. La data de **8.05.2015,** petentei S.C. GROUP MEDIA STAR MARKET S.R.L. PITEŞTI - Ziarul „Reflector Argeşean" i s-a comunicat un exemplar al ordonanţei nr.979/P/2014 din 04.05.2015 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, semnând personal de primirea acesteia. La data de **4.06.2015,** a fost primită plângerea formulată de petenta S.C. GROUP MEDIA STAR MARKET S.R.L. PITEŞTI - Ziarul „Reflector Argeşean" împotriva ordonanţei nr. 979/P/2014 din 04.05.2015 a procurorului din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Curtea de Argeş, pe care a depus-o la Oficiul Poştal Piteşti la data de **2.06.2015.** Prin urmare, plângerea este tardiv formulată, după împlinirea termenului de 20 de zile de la comunicarea soluţiei dispusă de procurorul de caz. În acord cu dispoziţiile art. 269 alin.2 Cod procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se socoteşte ziua de la care începe să curgă termenul, dar nici ziua în care acesta se împlineşte. În concluzie, în speţă, la calcularea termenului procedural de 20 de zile, se porneşte din ziua de 9.05.2015, ultima zi legală de depunere a plângerii fiind 29.05.2015 şi nicidecum 2.06.2015. Termenul de 20 zile este un termen imperativ, peremptoriu în care trebuie exercitat un drept procesual sau îndeplinite anumite acte procesuale sau procedurale sub sancţiunea decăderii ori a anulării actului. Actul efectuat după împlinirea unui termen imperativ este tardiv. În eventualitatea în care plângerea ar fi fost formulată în termenul legal, se constată că ea este neîntemeiată. Plângerea formulată este neîntemeiată întrucât din coroborarea tuturor mijloacelor de probă administrate în prezenta cauză, în acord cu dispoziţiile art. 103 Cod procedură penală se poate concluziona în sensul că s-a împlinit termenul de prescripţie al răspunderii penale. Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege şi sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare. În luarea deciziei asupra existenţei infracţiunii şi a vinovăţiei făptuitorului, organul de urmărire penală hotărăşte motivat, de trimitere la toate probele evaluate. În cauză nu există probe şi indicii temeinice din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că s-a săvârşit vreo faptă prevăzută de legea penală, fiind administrate toate mijloacele de probă menite să conducă la dispunerea unei soluţii legale şi temeinice. Verificarea împlinirii termenului de prescripţie este anterioară oricărui examen al fondului iar prescripţia poate fi invocată în tot cursul procesului penal, organele judiciare fiind obligate să o constate din oficiu. În speţă, în acord cu alin.l lit. d Cod procedură penală se constată că s-a împlinit termenul de prescripţie a răspunderii penală pentru infracţiunile mai sus menţionate, care se calculează astfel: 2007+5 ani= 2012. În cauză, conform art. 305 alin.l şi 2 Cod procedură penală s-a dispus începerea urmăririi penale ***in reni,*** cu privire la faptă şi nu ***in personam*** cu privire la persoană, conform art. 305 alin.3 Cod procedură penală. În acest context organul de urmărire penală sau organul de cercetare penală este obligat să-şi motiveze soluţia de clasare cu referire exclusivă la faptele cercetate şi să analizeze dacă există vreunul dintre cazurile de împiedicare a punerii în mişcare a acţiunii penale prevăzut în art. 16 alin.l Cod procedură penală. Nu există posibilitatea legală să se dispună începerea urmăririi penale direct, faţă de persoană, chiar dacă aceasta este indicată în actul de sesizare, întrucât art. 305 alin.3 Cod procedură penală statuează că indiciile rezonabile privind comiterea faptei de către o anumită persoană trebuie să rezulte din datele sau probele existente în cauză ori, potrivit art. 97 alin.2 Cod procedură penală, probele se pot obţine doar în cursul procesului penal. Persoana indicată că ar fi comis fapta pentru care s-a început urmărirea penală ***in rem*** nu are nicio calitate procesuală şi nu i se recunosc drepturi şi obligaţii în proces deoarece, împotriva sa nu s-a formulat nicio acuzaţie oficială. Soluţionarea fazei de urmărire penală prin clasare este realizată de procuror, din oficiu sau la propunerea organului de cercetare penală.

Propunerea organului de cercetare penală - ipoteză valabilă doar atunci când procurorul supraveghează activitatea organelor de cercetare penală în dosar - va fi realizată prin întocmirea unui referat motivat, care va cuprinde descrierea elementelor de fapt şi de drept pe care se întemeiază propunerea de clasare. Lucrările cauzei, împreună cu referatul, sunt înaintate procurorului, iar acesta le va verifica şi, după caz, *îşi va însuşi propunerea sau o va respinge.* În ambele cazuri, procurorul se va pronunţa prin ordonanţă - în prima situaţie, va emite ordonanţa de clasare, în cea de-a doua, va emite o ordonanţă de restituire a dosarului către organul de cercetare penală, conform art.317 Cod procedură penală. **Verificările efectuate de procuror,** la primirea referatului cu propunerea de clasare, vizează îndeplinirea condiţiilor legale pentru a se putea dispune această soluţie. Astfel, se verifică dacă situaţia de fapt, aşa cum este descrisă în actul de sesizare **(clasarea propusă ca soluţie de neurmărire)** sau, aşa cum a fost stabilită pe baza datelor şi probelor strânse după începerea urmăririi penale **(clasare ca soluţie de netrimitere în judecată,)** se încadrează în cazul de clasare propus de organul de cercetare penală sau în alt caz prevăzut de art. 16 Cod procedură penală. **Propunerea organului de cercetare penală poate fi apreciată ca integral întemeiată şi admisă în sensul dispunerii clasării.** Procurorul îşi poate însuşi integral sau parţial argumentele furnizate de organul de urmărire penală în referat sau poate dispune clasarea cu alte argumente ori chiar pe un alt temei de drept decât cel invocat. În acest caz, al unor motive noi sau suplimentare, ordonanţa de clasare emisă de procuror va trebui să cuprindă motivele noi, diferite de cele invocate în referatul înaintat de organele de cercetare penală. Dacă îşi însuşeşte integral motivele organului de cercetare penală, procurorul nu va mai fi obligat să motiveze ordonanţa de clasare, făcând trimitere doar la cuprinsul referatului. Propunerea poate fi însă apreciată ca parţial întemeiată, doar cu privire la unele fapte sau persoane, sens în care, procurorul va dispune disjungerea, dacă este posibilă, dar şi clasarea pentru unele fapte sau/şi unele persoane, iar pentru celelalte fapte şi persoane se va dispune restituirea în vederea începerii sau după caz a completării urmăririi penale. Soluţia de clasare poate fi dispusă şi atunci când, fiind considerată terminată urmărirea penală, organul de cercetare penală înaintează cauza procurorului cu un referat cuprinzând propunerea de trimitere în judecată. În această ipoteză, procurorul, în etapa de soluţionare a cauzei, dacă apreciază că au fost respectate dispoziţiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă şi se întemeiază pe probatoriul necesar şi legal

(continuare în pagina 8)

Domnilor parlamentari. Mai sunteți "organul reprezentativ suprem al poporului român"? Dacă DA, atunci cum?

MONICA MACOVEI, ÎNFIINȚÂND DNA, A ÎNCĂLCAT CONSTITUȚIA LA ART. 131

Controversatul ordin 2184/2006

Fără nici o discuție, timp de 25 de ani, România a fost "bântuită" de o anarhie fără precedent, în toate sectoarele vitale ale statului. Putem spune fără să greşim, că această stare de lucruri, o putem asemui cu perioada de după 1848 (perioada Revoluției) şi până la perioada redeşteptării naționale a clasei politice, când în 1859 a fost ales Cuza ca domnitor. Până la această perioadă, ca şi în prezent, cele două principate române care au stat la baza înființării statului numit România, au fost bulversate economic, politic şi militar de interesele marilor puteri Europene precum: Imperiul Austro-Ungar, Germania, Rusia, Anglia, Franța şi Turcia. Am lăsat la sfârşit Turcia, pentru că influența acesteia manifestată asupra Principatelor române timp de peste 300 ani, datorită presiunilor marilor puteri, scădea pe zi ce trece culminând cu înfrângerea de la Plevna în 1877. Aşa cum spuneam, anarhia actuală s-a mai întâlnit doar după 1848 când Europa s-a "revoluționat" împotriva unui sistem anacronic politic, economic şi chiar militar. Primele semne le-a dat Revoluția Franceză, iar ultimele de acest gen le-a dat Revolta românilor din 1989. Şi Franța pe care am amintit-o mai înainte, "după revoluționare", a urmat o perioadă deosebit de lungă de anarhie, care trebuie spus, continuă şi în prezent. România în decursul existenței sale, în afară de "revolte sporadice" înnăbuşite în sânge, nu a avut o perioadă aşa de lungă de anarhie decât după 1989. Cine a determinat această anarhie este o problemă importantă pe care istoricii, academicienii, Academia Română, oamenii de cultură care încă mai au "în cap cultură şi nu interese economice cum este a lui Liiceanu", au datoria față de țară să o spună public, iar mijloacele media să nu mai fie obediente politicienilor, prezentând cu obstinență interesele unora sau a altora, lăsând de izbelişte interesele naționale. Văzând modul de prezentare a analiştilor politici pe principalele posturi de ştiri TV, de la România TV, B1 TV şi Realitatea TV, putem trage concluzia că acestea sunt fără nici o responsabilitate față de țară, față de prezentarea unei situații corecte, unii dintre analişti transformându-se fățiş în "acuzatori", la fel ca unii acuzatori politici din perioada 1945-1989. Anarhia a distrus România ca stat şi ca națiune, iar instituția coordonată constituțional de "autoritatea judecătorească" (art. 124-134), are şi ea chiar rolul cel mai important de sprijinire a acestei anarhii. Toate actele importante din ultimul secol, şi dacă vreți, din ultimul mileniu, s-au datorat în primul rând greşelilor făcute de "unii membrii ai justiției" şi nu de instituția în ansamblu. Oare cine i-a condamnat pe țăranii din Răscoala 1907? Oare cine l-a condamnat pe Mareşalul Antonescu la moarte? Oare cine l-a condamnat pe Ceauşescu la moarte dispunând de un verdict fără o judecată dreaptă, bazată doar pe puncutl de vedere al anchetatorului reprezentat de procuror? În schimb, ne mai punem şi alte întrebări pe care actuala justiție care s-a trezit după 1 ianuarie 2015 având o revelație divină asupra unor fenomene grave pe care România le-a trăit şi le trăieşte şi pe care abea acum în ceasul al treisprezecelea, doar unii dintre judecători încep să aibă revelații. Numai că, unele dintre aceste revelații sunt venite şi impuse doar de procurorii în care Monica Macovei şi-au pus mari speranțe că răutatea domniei sale se va transforma în realitate. Sigur că despre această perioadă s-a ştiut la cel mai înalt nivel European şi Mondial. Sigur că la baza anarhiei româneşti din aceşti 25 de ani, o contribuție esențială au avut-o "presiunile" făcute asupra statului privind economia, finanțele, administrația publică şi armata de către FMI, UE, Banca Mondială, Banca Central Europeană şi nu în ultimul rând, presiune exercitată de SUA, Franța şi Germania. După 1990, România a ajuns "lada de gunoi" a mărfurilor second hand, de la cauciucuri de maşini, maşini şi obiecte de îmbrăcăminte. Pentru ca acestea să-şi facă locul intereselor acestor țări, au dispus distrugerea industriei grele, de construcții de maşini, textile şi a industriei de bunuri de consum, chiar dacă ele au fost construite temeinic încă de pe timpul Regelui Carol I care era neamț. Se vorbeşte de corupție? Oare domnul ambasador SUA al anului 2003 când a luat cunoştință în Plenul Parlamentului de corupția generalizată ce a făcut? A tăcut. Marile puteri au tăcut pentru că le-a convenit când, începând cu 1993, s-a distrus pas cu pas sistemul bancar românesc acaparat de sistemul bancar occidental, având ca motto economia de piață sau economia funcțională de piață. Toate acestea sunt documente pe care un distins jurist profesor doctor Radu Ciuceanu ar trebui să stea la baza celei care în prezent reprezintă "lumina dreptății româneşti", în persoana DNA.

Lupta DNA împotriva „statului corupt până în temelii"

Că este adevărat, acest lucru este ştiut de majoritatea cetățenilor români, numai că, corupția generalizată nu au descoperit-o românii. Corupția are rădăcini istorice, iar generalizarea era proprie Imperiului otoman prin ceea ce în România s-a chemat "peşcheş sau ciubuc". În America, corupția a fost mult mai gravă decât la noi, şi de ce nu, şi în prezent este chiar mai gravă decât în România. Numai că americanii prin clasa politică i-au găsit acoperire care s-a transmis şi marilor puteri Europene. Antidotul a fost numit "lobby". Acesta era politic, militar şi economic. Adică se făcea "corupție pe față". Noi, în cei 25 de ani, am făcut "corupție prin spate", iar la noi s-a chemat: "mituire, trafic de influență, abuz în serviciu, fals în declarații, brancudă frauduloasă, spălare de bani", aşa cum i-a venit în minte şi cum ne-au influențat reprezentanții unor mari puteri pentru a da lovituri nimicitoare "capitalismului românesc autohton". Se pare că influența externă a distrus primele elemente ale marelui capital comercial românesc, după bănci. L-a distrus pe Cornel Penescu, cel care a înființat primul mare supermarket cu capital românesc, iar exemplele ar putea continua. Însăşi apariția peste noapte în 2004 prin alegerile din decembrie a "fenomenului Băsescu" care la fel ca în alegerile din noiembrie 2014, în doar câteva luni Crin Antonescu şi-a dat demisia nemotivat, aşa cum aproape peste noapte şi-a dat demisia Stolojan, făcând loc prin "forceps politic European" lui traian Băsescu – inițiatorul "Țepelor din Piața Victoriei". Domnia sa, a ales-o "călău juridic" pe doamna Monica Macovei, procuror cu ştate vechi şi cu experiență a violenței juridice în sistemul statului comunist. Domnia sa a inițiat ordinul 2184/2006 pe care îl prezentăm în Facsimil. În spatele acestui ordin a stat nu o lege adoptată în Parlament, cum normal ar fi fost legal şi constituțional, ci un regulament de ordine interioară, Facsimil 2. În acest context, am mai spus şi credem că marii jurişti din Parlamentul României, Curtea Constituțioanlă şi membrii clasei politice, câți mai sunt liberi în Parlament, să-şi prezinte punctul de vedere dacă acest mod de apariție a unei legi şi a unei instituții paralelă cu instituția procuraturii este legală. Că DNA a luat poziție fermă împotriva marii corupții este de lăudat şi chiar de "exportat", cum s-a întâmplat cu exportul ideii DNA către Bulgaria. Numai că, atunci când a venit ministrul bulgar să vadă "minunile făcute de DNA" au găsit uşile încuiate la instituția DIICOT, pentru că DNA – instituție rivală, l-a arestat pe şeful acesteia. Lumea se întreabă: nu faptul că Alina Bica a fost vinovată, ci cum de DNA a reacționat aşa de târziu?

(continuare în pagina 10)

(urmare din pagina 9)

Regulamentul DNA 2184/C/2006. „Fata Morgana ilegală“ a justiţiei româneşti

Pentru a înțelege acest lucru, prezentăm publicului modul în care s-a “plămădit” acest regulament. De la început, credem că doamna Monica Macovei a acceptat propunerea procurorului şef al DNA existent la această dată (9 iunie 2006). De la început, pe înțelesul tuturor cititorilor, putem spune că s-a încălcat penal chiar art. 131 şi 132 din Constituție, cu privire la statutul procurorului. În Constituție spune că acest Parchet, dacă există, trebuie să fie sub autoritatea Ministerului Justiției. În schimb, doamna Monica Macovei, încălcând legea, o trece în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație şi Justiție. În schimb, la art. 3, doamna Macovei încalcă şi mai grosolan constituția prin “DNA este independentă în raport cu instanțele judecătoreşti şi implicit, cu Parchetele de pe lângă instanțe”. În cursul acestui regulament nu se suflă o vorbă despre prevederile privind “sub autoritatea ministrului justiției”. De fapt, chiar majoritatea procurorilor sunt nemulțumiți de influența pe care DNA o are asupra majorității procuraturilor din sistemul juridic românesc. De aceea, mulți se întreabă, „cine este oul şi cine este găina” sau „cine a fost primul, oul sau găina”. Credem că la această ultimă întrebare putem da răspuns afirmativ că a fost găina (procurorul subordonat ministrului justiției), iar oul este DNA care este produsul doamnei Monica Macovei. Că o fi bine sau o fi rău, doar rezultatele viitoare o vor dovedi. Că economia românească este distrusă şi DNA-ul nu găsesc “cauza generatoare” ci găsesc doar efectele distrugătoare ale dispariției în totalitate a economiei româneşti şi subordonarea ei aşa cum a gândit Adrian Năstase, un obedient al marilor puteri europene pe care le-a servit cu devotament când era ministru de externe. Mai mult decât atât, în 2003 a modificat prin referendum Constituția, încălcând art. 1 din legea fundamentală, introducând punctul g) din Titlul 4-Economia şi finanțele publice “aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele UE”. Să te cruceşti cititorule. Cum de respectabila Curte Constituțională care are ca atribuțiuni tocmai apărarea legii fundamentale, pentru ca instituțiile politice să nu modifice acest articol, aproape tace. Aceasta în condițiile în care Curtea Constituțională este legal deasupra tuturor puterilor în stat. În aceste condiții, o viitoare constituție probabil va fi mai obedientă UE şi SUA distrugând statalitatea României. De fapt, din punct de vedere militar, ce se întâmplă acum, când România nemaiavând independență, este în linia întâi în războiul prin care interesele SUA şi Rusia îl vor desfăşura pe teritoriul României. În contextul acestui viitor război, o perioadă de timp DNA îşi arogă dreptul de a face “curățenie în spatele frontului”, iar populația României devenind “carne de tun” în luptele şi armatele dintre cele două super puteri care îşi vor măsura forțele pe spinarea poporului român, a poporului ucrainian, care şi ei s-au “revoluționat” împotriva corupției. Numai că efectele au fost distrugătoare penrtu întregul sistem economic, militar şi politic, iar pierderile umane, datorită acestui conflict sunt incomensurabile, mult mai mari decât cele 4 milioane de victime din Ucraina, a deceniului 3 impuse de dictatura lui Stalin asupra Ucrainei. Trebuie făcută o precizare pentru istorie. Stalin nu a fost rus, nu a fost ucrainian, ci a fost un georgian sadic şi un criminal politic. În acest context, sugerăm cititorilor şi clasei politice să vadă pe internet ordinul nr. 2184/2006 pe acre îl prezentăm pasaje în Facsimil semnat de Monica Macovei, însoțit de regulamentul de ordine interioară al DNA. Acest lucru, pentru a face dovada că cele scrise în material sunt reale şi veridice, şi nu invenții sau păreri neacoperite de legea fundamentală Constituția.

DUMITRU CÂRCENI

(continuare în numărul viitor)

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 300 din 6-27 aprilie 2015

REGULAMENTUL de ordine interioară al Direcţiei Naţionale Anticorupţie
aprobat prin Ordinul nr. 2184/C/2006 al Ministrului Justiției Publicat în: Monitorul Oficial Nr. 852 din 17 octombrie 2006

TITLUL I**Dispoziţii generale**

Art. 1 - (1) Direcţia Naţională Anticorupţie este organizată ca structură cu personalitate juridică în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi este specializată în combaterea infracţiunilor de corupţie, potrivit legii.

(2) Direcţia Naţională Anticorupţie are sediul în municipiul Bucureşti şi îşi exercită atribuţiile pe întregul teritoriu al României, prin procurori specializaţi în combaterea infracţiunilor de corupţie.

TITLUL II**Organizarea şi funcţionarea Direcţiei Naţionale Anticorupţie**

Art. 2 - Direcţia Naţională Anticorupţie a fost înfiinţată, prin reorganizarea Parchetului Naţional Anticorupţie, la data de 1 septembrie 2002, prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Naţional Anticorupţie, ca structură specializată în combaterea infracţiunilor de corupţie, fiind condusă de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, prin intermediul procurorului şef al acestei direcţii. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie soluţionează conflictele de competenţă apărute între Direcţia Naţională Anticorupţie şi celelalte structuri sau unităţi din cadrul Ministerului Public, conform legii.

Art. 3 - Direcţia Naţională Anticorupţie este independentă în raport cu instanţele judecătoreşti şi cu parchetele de pe lângă acestea, precum şi în relaţiile cu celelalte autorităţi publice, exercitându-şi atribuţiile numai în temeiul legii şi pentru asigurarea respectării acesteia.

Art. 4 - (1) Direcţia Naţională Anticorupţie are o structură centrală şi o structură teritorială.

Ordinul nr. 2184/2006 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al Direcției Naționale Anticorupție

Văzând propunerea procurorului şef al Direcţiei Naţionale Anticorupţie nr. 568/C din 9 iunie 2006 pentru aprobarea Regulamentului de ordine interioară al Direcţiei Naţionale Anticorupţie,în temeiul art. 140 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările şi completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 83/2005 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Justiţiei, cu modificările şi completările ulterioare,

ministrul justiţiei emite prezentul ordin.

Art. 1.

(1) 1Se aprobă Regulamentul de ordine interioară al Direcţiei Naţionale Anticorupţie, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) La data intrării în vigoare a regulamentului prevăzut la alin. (1) orice alte dispoziţii contrare îşi încetează aplicabilitatea.

Art. 2.

Serviciul de studii, resurse umane şi perfecţionare profesională din cadrul Direcţiei Naţionale Anticorupţie va duce la îndeplinire dispoziţiile prezentului ordin.

Art. 3.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul justiţiei,
Monica Luisa Macovei

Alina Gorghiu – ruşinea politicii Brătienilor

Preşedintele Iohannis. La pomul lăudat să nu te duci cu sacul gol

Noul PNL şi disperarea după „ciolaniadă”

Privim, de fiecare dată, schimbarea „domniei” cu speranţă de mai bine, de schimbare în sens favorabil, de îndepărtare a relelor (cele rele să se spele, cele bune să seadune). O, simpla simplicitas!... Naivitatea noastră simplificatoare de cele mai multe ori ne-a jucat feste şi, ca totdeauna, festele nu aduc nimic bun. Am mai spus-o, dar pentru reuşita demonstraţiei ce o încerc, e bine să o mai spun. Când în 1965, la moartea lui Gheorghiu Dej a fost numit (prin jocurile de culise la vârful partidului conducător, jocuri despre care probabil ne vom ocupa într-un viitor ce nu poate fi prea îndepărtat) Nicolae Ceauşescu, cea mai mare parte dintre noi, mai tineri sau mai trecuţi prin viaţă, ne manifestam, în surdină sau nemărturisit speranţe de schimbare în bine, chit că ultimii cinci ani ai fostului primsecretar însemnaseră un început de schimbare şi politică şi socială. Chiar din primele zile de după congresul ce-l unsese cu legitimitatea statutară pe Ceauşescu în fruntea partidului şi, implicit în fruntea ţării, se vehiculau idei încurajatoare ce ne prefigurau un nou stil de muncă, dorindu-se ca aceasta să însemne o schimbare în bine. În ce mă priveşte, la nivel îngust personal, puteam să dau dreptate tuturor acestor speranţe, fie şi numai prin măruntul fapt că la eşalonul meu de organizare militară se suspendase/anulase postul locţiitorului politic, ceea ce putea miji o liberalizare comenzii, scutită fiind de cenzura acelor personaje limitate ca studii şi ca mod de gândire la nivelul celor câteva lozinci cu care fuseseră îndoctrinaţi şi cu care impuneau „linia partidului”. Ceva îmi spunea însă că prea rapida campanie de osanale nu poate fi de bun augur. Şi a venit, în toamna acelui de neuitat an 1965, verdictul politic prin care armata intra sub conducere de partid, asta însemnând că orice secretar ales, că avea sau nu avea el vreo pregătire militară, devenea, în mod automat, comandantul suprem pe aria lui de competenţă politică. Şi astfel, unităţile militare aflate pe teritoriul unui raion administrativ, nu-l mai aveau comandant unic pe ofiţerul sau generalul de carieră, instruit, şcolit şi pregătit pentru funcţia respectivă de comandă, ci pe civilul aflat vremelnic şi trecător în fruntea organului superior de partid de la nivelul localităţii de garnizoană sau/şi a celui de la nivel de raion sau regiune. Se adevereau temerile mele intime şi-mi întăreau gândurile de schimbare, dar nu ştiu ce mă făcea, încă de atunci, să mă gândesc la schimbări în rău. Aşa încât, pomul plin de roade ce ni se prefigura de propaganda de partid nu-mi prea dădea ghes să-l vizitez cu sacul gol în speranţa de a-l umple. Şi ceea ce putea fi un început rău, ca în una din legile lui Morfi, s-a şi transformat într-un final şi mai rău, chit că pe parcurs au fost şi momente mai puţin rele. Tot astfel, speranţele de bine şi mai bine pe care entuziasmul clipelor de sfârşit de an şi deceniu din 1989, pe mine, fire mai puţin entuziasmantă şi, mai degrabă, mai mult aplecată spre pesimism, spre a vedea mai întâi răul, mă puneau pe gânduri şi-mi trezeau nişte gânduri tulburi. Ceva, ceva nu mi se părea „cuşer”. Prea se înfigeau în faţă figuri mai mult zgomotoase decât cu ceva încurajator ca mesaj. Şi iată că de douăzecişicinci de ani nu ne găsim un rost, ci ne îndreptăm spre un neant căruia noi înşi-ne îi deschidem porţile. De unde se vede că nici la noul pom lăudat nu aveam motive să alergăm cu sacul gol. Şi iată că acum, după un deceniu în care un preşedinte jucător a schimbat orice regulă de bun simţ şi a reuşit o bulversare generalizată în toate laturile de existenţă ale unei naţiuni şi ale unui stat organizat, a venit momentul noiembrie 2014 în care, ca printr-un miracol miraculos, a ieşit din rezultatele scrutinului cel mai necunoscut personaj care să fie învestit cu sceptrul de preşedinte de republică. Spuneam, într-un eseu anterior, că n-ar trebui să fim surprinşi. De cel puţin douăzecişi trei de ani, în România nu cine votează contează ci, iertată-mi fie bănuiala, contează ce ni se transmite pe alte căi decât cele ale urnelor. Nu pot fi convins de nimeni şi de nimic că o mişcare pe facebook poate răsturna socotelile şi sondajele, pot inversa valorile aşa cum erau ele etalate de realităţile campaniei. Şi totuşi...

Mâţa blândă zgârie rău

Din copilărie (he-hei, ce mult este de atunci!) auzeam la părinţi acest proverb pe care, la acea vârstă, îl luam la propriu şi începusem să mă tem de cea mai blândă pisică din cele patru sau cinci pe care le aveam prin casă şi prin bătătură. Tâlcul acestei zicale aveam să-l înţeleg mult mai târziu şi, din nefericire pentru mine, pe propria piele prin întâmplări care, ca un paradox, nu m-au învăţat nimic, rămânând în continuare un visător-idealist care-şi pune toată încrederea în adevărul real şi în bunacredinţă a oamenilor, fără să conştientizez că bunacredinţă poate să fie - şi acuma este – un rara-avis. Şi iată că acum avem preşedinte un saş molcom, lent în vorbă şi în mişcări (mi-e greu să spun că şi în gândire, iar dacă aceasta este nu ştiu dacă în ce-l priveşte asta este de bine sau de rău) toate acestea lansând supoziţia de... mâţă blândă. Numai că, o răbufnire din confruntarea în campanie cu cel care îi era contracandidat, mi-a atras atenţia. Şi, chit că nu pun eu prea multă bază pe cele spuse, şi de bine şi de rău, despre candidaţi în campanii electorale (campanii ce la noi nu se opresc nici după ce scrutinurile şi-au legitimat birocratic rezultatele), dar imediat am făcut atunci legătura despre relatarea unei mămici sau bunici care spunea cum a fost tratată (cu o insultă şi un picior în spate) de inspectorul şcolar Klaus Iohanis. Şi despre răutatea zgârieturii m-am convins uimitor de repede atunci când, deşi scos victorios în alegeri, s-a menţinut pe poziţia de preşedinte de partid şi, cu duritatea bine disimulată până atunci, a trasat ca linie directoare acapararea puterii executive de structura politică ambiguă creată de însăşi domnia sa. Şi, ceea ce în campanie se clama pe diverse voci şi tonuri şi anume că nu trebuie ca puterea să aparţină integral unei singure forţe politice, acum, după ce domnia sa se ştia aşezat pe jilţul de preşedinte, solicita cu vigoare, aducerea la guvernare (aproape că nu mai contează prin ce cale) a partidului creat de sine şi pe umerii căruia ne spune nouă că s-a impus în alegeri. Şi atunci, cu cât şi cu ce era mai rău fostul preşedinte dacă ceea ce condamnam la el, folosim acum la rându-ne? Pentru că şi acum, după ungerea prin jurământ în funcţia de preşedinte, s-a implicat în alegerea succesorului său la conducerea partidului şi are discuţii particulare la sediul preşedinţiei cu liderii acestui partid. Şi cum rămâne cu respectarea literei şi spiritului Constituţiei? Sau şi la domnia sa, blândul şi curatul nou preşedinte, Constituţia rămâne doar o vorbă de neluat în seamă decât atunci când ne este în favoarea argumentaşiilor proprii?

Spune-mi cu cine te însoţeşti pentru a-ţi spune cine eşti

Vreau să vă mai reţin atenţia cu un ultim proverb, pentru că se suprapune foarte bine pe nişte nemulţumiri ale propaspătului nostru preşedinte. Preşedinte care ţine foarte mult la poza sa personală de exterior, ceea ce mă face să cred că întreaga sa existenţă este o complicată prefacătorie. Mânată de servilismul de care poporul acesta nu reuşeşte să se dezbare după atâte secole de umilinţe prin care a fost dominat, actuala deţinătoare, interimar, a funcţiei de primar al municipiului Sibiu, funcţie devenită vacantă după „avansarea” domnului Iohanis a dorit să-l declare pe acesta, cetăţean de onoare. Personal nu ştiu şi nici n-am înţeles de la doamna interimar Astrid Fodor pentru ce merite. Pentru că, dacă mă gândesc cu mai multă aplecare, amprenta pusă pe Sibiu, chiar dacă ea este descrisă „cum laudae” în cartea proprie Pas cu pas, nu se prea impune prin niscaiva lucruri ieşite din comun, banalul comun mai tuturor urbelor de la noi. Sibiul anului 2014 nu se poate recomanda decât prin spoiala din Piaţa Mare şi vecina ei, ce a Olarilor de lângă Podul minciunilor. În rest, doar prin edificiile ridicate de înaintşi cu secole în urmă. Cartierele epocii de democraţie-populară nu au fost nici măcar cosmetizate, în schimb, în plin centrul urbei precum şi în alte zone de pură imagine istorică s-au ridicat construcţii din oţel şi sticlă ce se potrivesc ca “nuca pe perete” cu Sibiul tradiţional. Ei bine, doamna interimară şi-a suportat cu încredere refuzul actual al propusului cetăţean de onoare. Şi spun aceasta pentru că, modestul preşedinte nu a refuzat ca nefondată această ofertă ci doar pentru că „Nu este încă cazul” (cacofonia aparţine citatului). Domnia sa doreşte să mai treacă ceva timp... Câtă modestie, domnule Iohannis! Dar „dacă actualul preşedinte a refuzat, deocamdată, să i se acorde titlul de cetăţean de onoare, fostul preşedinte Traian Băsescu, ne spune doamna Astrid Fodor, nu a venit la Sibiu până la finalul mandatului pentru a-şi ridica acelaşi titlu”. Citind această declaraţie mi-am pus deîndată întrebarea: pentru ce Traian Băsescu cetăţean de onoare al Sibiului? Ei bine, doamna interimar ne lămureşte: „pentru sprijinul acordat oraşului în obţinerea programului Capitală Culturală Europeană 2007”. Ceea ce mă face din nou să mă întreb: cu ce şi cum a ajutat Traian Băsescu? În timpul cărei guvernări i s-a adjudecat Sibiului titlul de Capitală Culturală Europeană 2007? Dar, modestul preşedinte, cel care ar fi trebuit să-şi asume misiunea de a reuni poporul român după cei zece ani de învărjbire din mandat „băsist” (ceea ce nu a afirmat că are de gând să facă), continuă trecuta luptă cu masmedia. Domnia sa a făcut plângere împotriva a două posturi de televiziune pentru care solicită amenzi usturătoare pentru că au prezentat „nedocumentat” modul de sponsorizare a campaniei electorale pentru candidaţii la preşedinţie. Singur domnia sa s-a considerat ofuscat (să nu fie vorba altui proverb românesc, cel cu chelul care-şi pune mâna pe chelie). De ce, în loc să se ofuscheze, politicienii noştri nu fac totul la vedere, transparent şi fără niciun ascunziş? Întâmplător, în timpul campaniei pentru primul tur, am parcurs drumul Bucureşti-Chişinău cu autoturismul. Pe întregul parcurs, bătălia vizuală prin panotaj s-a dat, practic între Klaus Iohanis şi Victor Ponta, rar de tot mai făcându-şi loc câte un afiş punichios cu Elena Udrea, Monica Macovei şi unul singur cu Corneliu Vadim Tudor. Iar în zvonistica ce se insinuează nu numai prin posturi de televiziune cum că în sponsorizarea actualului preşedinte s-ar fi inscris şi Renato Usatîi din Republica Moldova (cred că aceste suspiciuni l-au alarmat pe „curatul” Iohannis) este ceva neclar, cel puţin în ce mă priveşte: Usatîi face parte din tabăra politică pro-rusă din Republica Moldova şi care se opune parcursului european, susţinut şi de Ponta şi de Iohannis. Dacă alesul lui Renato Usatîi a fost Iohanis, aceasta ar trebui să ne ridice mari semne de întrebare, răspunsul la care mi-ar crea subiecte pentru încă două trei eseuri jurnalistice. Şi, pentru că suntem sub imperiul proverbului cu spune-mi cu cine te însoţeşti, ar fi să aruncăm o scurtă privire a actualilor tovarăşi de drum ai preşedintelui Iohanis, tovarăşi aleşi de domnia sa şi nu impuşi de cineva anume. A contrariat pe toată lumea numirea domnului Mihai-Răzvan Ungureanu drept consilier peraonal şi cel care l-a însoţit la prima călătorie prilejuită de măcelul religios de la Paris şi invitaţia preşedintelui Holand. Oare s-a trecut, de către domnul Iohannis, cu atât de mare uşurinţă, cu buretele peste trecutul recent al acestui politician? Ce poate să-l sfătuiască MRU pe domnul Iohannis altcava decât cele învăţate de la trecutul protector, Traian Băsescu? Să fie acesta semnalul că Domnul Iohannis nu doreşte schimbare ci, din potrivă, continuitatea modului de a face politică, cel cultivat de predecesorul său!?

ALLA VOLCOVA

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 296 din 30 ianuarie - 24 februarie 2015

ANDREI GEREA: PREŞEDINTELE IOHANNIS TREBUIE SĂ APROBE CODUL FISCAL. MĂSURILE DE RELAXARE FISCALĂ SUNT CERUTE DE MEDIUL DE AFACERI

Ministrul Energiei, IMM-urilor şi Mediului de Afaceri, Andrei Gerea, vicepreşedinte ALDE, şi-a exprimat speranța că preşedintele Klaus Iohannis va promulga noul Cod Fiscal, afirmând că este nevoie de măsurile de relaxare fiscală cuprinse în lege, măsuri pe care mediul de afaceri le-a cerut în mod insistent. “Este bine să ne obişnuim să intrăm într-o normalitate, să conştientizăm că nu se poate merge înainte dacă clasa politică nu îşi dă mâna, dacă populația nu raliazează la acest efort şi dacă nu scăpăm de tentația de a duce orice construcție în zona de politicianism“. Am văzut şi ultimele declarații ale preşedintelui Klaus Iohannis la adresa noului Cod Fiscal. Este un Cod Fiscal eminamente pozitiv, liberal, cu prevederi care vor da un imbold extraordinar economiei româneşti în perioada care vine. Cu toate acestea, ne trezim iarăşi, într-un impuls greu de înțeles, că după ce a fost construit împreună cu mediul de afaceri, după ce a fost votat în unanimitate de Parlament, îl negăm. De ce? Pentru că nu convine din punct de vedere politic, partizan, unora. Nu este normal. Până acum l-a criticat pentru că ar fi fost copiat din strategia de guvernare a PNL. Acum, nu mai este bun deloc. Astfel de poziții nu vor duce România mai departe. Nu este util nimănui să negi un lucru bun. Eu sper ca domnul Iohannis să reconsidere viziunea sa asupra acestui Cod Fiscal şi să îl promulge. „Cred că cea mai mare provocare pentru Klaus Iohannis este să rămână Klaus Iohannis şi nu să se transforme în acel preşedinte pe care şi-l doresc unii dintre consilierii săi care nu pot ieşi din logica de partid”, a declarat Andrei Gerea la Galați, în cadrul unei conferințe de presă în care, alături de primarul Marius Stan, a dat informații cu privire la reluarea furnizării apei calde în municipiu ca urmare a eforturilor ministerului şi a partenerilor implicați. Cu această ocazie, Andrei Gerea, vicepreşedinte ALDE, s-a întâlnit şi cu colegi de partid, consilieri locali şi județeni ai ALDE.

DEPARTAMENTUL DE COMUNICARE ALDE ARGEŞ

1000 DE MAGAZINE ÎNTR-UNUL SINGUR

◇ Pe dreapta şoselei Piteşti - Curtea de Argeş în apropiere de Hotel Rehoma, de o perioadă de timp s-a deschis un mare complex comercial în care o multitudine de magazine cu produse necesare activităților casnice pentru persoanele fizice dar şi pentru societățile comerciale.

◇ De la ace şi până la mobilă şi produse electrice, Complexul Argintex poate fi considerat ca un loc în care cetățenii pot să-şi găsească cele necesare de la cele mai mici produse până la cele mai mari.

◇ De aceea, invităm cetățenii județului Argeş şi nu numai, să păşească pragul acestui nou complex comercial.

Biroul executorului judecătoresc
IORDACHE VASILE
Tudor Vladimirescu, nr.2, Curtea de Argeş
Tel.: 0248-728925

Curtea de Argeş
Biroul Notarilor Publici Asociați
Duinea şi Ştef
Str. Negru Vodă, nr. 117,
Tel: 0248-721979

Curtea de Argeş
Birou Notarial
Granciu Aurel
Str. Negru Vodă, nr. 117,
Tel: 0248729406; 0745177600

REDACȚIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Strada Tg. din Vale nr. 23, Piteşti, Argeş
(în localul cooperației)
Relații la:
- Mobil: 0741-335962; 0760-035933
- Tel: 0348-401072
- Fax: 0348/401938
- Email: reflector_argesean@yahoo.com

CULTUL EROILOR ÎN VIZITĂ LA CENTENARI

În data de 21 Iulie 2015, Biroul Asociației Naționale Cultul Eroilor ,,Regina Maria” filiala Argeş cu preşedintele acesteia ec.Alexandrescu Ştefan, la care s-a alăturat preşedintele Asociației Naționale a Veteranilor de Război Gl.bg.(r) Nițu Stan,au fost în vizită la veteranul de **103 ani - ZAMFIRESCU ALEXANDRU** din Costeşti – Argeş. Distinsa si neobosita d-nă ,,Olga” ne-a pregătit un frumos coşuleț cu 103 trandafiri însoțiți de nelipsitul tricolor binemeritat. Domnul Zamfirescu Alexandru ne-a împărtăşit amintiri din tinerețea lui şi nu numai. Discuțiile au fost interesante alături de Gl.bg.(r) Nițu Stan; Alexandrescu Ştefan; col.(r) Tomegea Pavel; prof.univ. Gava Radu şi Cantemir Nuşa. La finalul discuțiilor, veteranului Zamfirescu Alexandru , care a luptat ca sergent pe frontul de Est, i s-a înmânat o diplomă aniversară din partea A.N.Cultul Eroilor ,,Regina Maria” – filiala Argeş şi o diplomă din partea ANVR Argeş . I-am urat şi cântat un ,,La mulți ani” din toată inima.

A consemnat pentru d-stă,

NUŞA CANTEMIR – VICEPREŞEDINTE ASOCIAȚIA NAȚIONALĂ CULTUL EROILOR “REGINA MARIA”- FILIALA ARGEŞ

După ce "a pus mâna" pe localul poştei

COMISARUL PUICĂNESCU... DE LA SĂRĂCIE... LA ÎMBOGĂŢIRE. OARE CUM?

Minunile de îmbogăţire a unor membrii ai Poliţiei şi Parchetului din Curtea de Argeş, fără just temei, sunt cunoscute de majoritatea cetăţenilor municipiului. Acestea încep cu terenurile luate de procurorul Pelinescu, care prin titlul de revoluţionar "şi-a tras" 10.000 mp din domeniul public al comunei Cicăneşti, iar faptele numeroase ar putea fi dezvoltate. Sigur că nici Poliţia din Curtea de Argeş nu a stat cu mâinile în sân, iar fenomenul îmbogăţirii, prin diverse forme, este de notorietate. Unul dintre fenomene este şi modul în care comisarul Puicănescu "a pus mâna" pe localul poştei din Curtea de Argeş. Domnia sa, a transformat localul de interes public al poştei într-un restaurant, intrând chiar şi pe domeniul public prin construcţia unei terase extinse. Gurile rele spun că domnia sa este şi acţionarul sau patronul restaurantului "NO COMMENT RUSTIC". Soţia sa "şi-a tras" o societate în care funcţionează "brandul Orange". Este adevărat că domnul comisar Puicănescu nu şi-a dorit în cei 25 de ani vreo promovare în altă parte stând pe veşnicie în oraşul Basarabilor care îi prieşte. De ce? Promovarea domniei sale de la "opincă până la vlădică", probabil s-a datorat funcţiei de şef al Circulaţiei din municipiul Curtea de Argeş. Şi aşa cum spune proverbul, "aici aş vrea să mor, cu nevasta lângă mine, că aşa ne merge bine". Nu ştiu dacă organele Ministerului de Interne au ceva de spus acum, la început de an 2015 când "de sus", tocmai de la Ambasada Americii şi de la UE, a început "cruciada împotriva corupţiei şi abuzurilor" împotriva celor care au pus mâna pe preţuri de chilipir, pe unele bunuri la care au muncit spetindu-se mulţi argeşeni şi care acum stau cu pensia de 5-6 milioane. În schimb, câţiva dintre "epitropii economici" ai Poliţiei, Parchetului şi Justiţiei, s-au îmbogăţit prin acumulări fără just temei. De aceea, îl întrebăm public pe domnul comisar Puicănescu, modul în care a intrat în posesia localului poştei care acum trăieşte în mizerie într-un colţ al unei clădiri care a aparţinut tuturor cetăţenilor. Această întrebare i-o punem şi actualului ministru de interne, domnului Gabriel Oprea, şi dumnealui un om foarte bogat, la fel ca şi foarte mulţi subordonaţi. Ca în Parlament, vă rugăm să ne răspundeţi în scris modul în care şi-a însuşit fosta Poşta din Curtea de Argeş.

Săracul Cristi... sărac mai e...

În declaraţia de avere depusă pentru anul 2013, "domnul Cristi", deşi a trăit în Poliţia argeşeană timp de peste 25 de ani, este "sărac lipit pământului". Abia a reuşit în 2003 şi 2007 să acumuleze doar puţin sub 600 mp pe care îi împarte în mod cinstit cu doamna Cornelia, soţia sa. La clădiri stă chiar mai rău, pentru că abia în 2004, după 13 ani de "zbucium poliţienesc", a reuşit să-şi construiască o "mică căsuţă" în cartierul Primăverii de pe fostele terenuri ale Liceului Agricol, având suprafaţa de doar 180 mp. Numai că, nu precizează cât reprezintă ½ din construcţie. Iar în 2007, "şi-a mai tras" 1/2 , cumpărând o clădire a cărei valoare nu este trecută în declaraţia de avere. Că domnul Cristi are o "amărâtă de maşină Toyota" pe care a reuşit să o cumpere abia în 2007, perioada de înflorire a capitalismul argeşean ajuns în "imperialism". Nici valoarea acestei maşini nu este trecută în declaraţie. Despre doamna Cornelia, soţia dumnealui, este şi dânsa săracă "lipită de şorumul Orange", unde abia "îşi trage zilele" în lipsuri şi rate pe care abia le mai poate plăti. Despre bijuterii, obiecte preţioase, nici nu poate fi vorba. Nici măcar vreun bun mobil a cărei valoare depăşeşte 3000 euro, nu poate fi vorba în declaraţia de avere. Despre active financiare, plasamanete, să te ferească Dumnezeu. Ne punem în schimb întrebarea: unde este profitul de la No Comment Rustic SRL, sau chiar de la restaurantul fostei poşte care nu este trecut în declaraţia de avere şi nici în cea de interese. Despre averea soţiei sale nu spune nici un cuvânt. Să te cruceşti. Oare omisiunea, domnia sa nu ştie că este o faptă penală? Dar despre acest lucru ar trebui să ne răspundă conducerea IPJ Argeş, domnul comisar şef Ispir care o perioadă de timp i-a fost coleg de breaslă domnului Cristi Puicănescu. Şi ca un bun "încondeietor" de ştiri, închei parafrazându-l pe Ion Creangă: "ŞI-AM ÎNCĂLECAT PE-O ŞA, ŞI V-AM SPUS POVESTEA... AŞA".

DUMITRU CÂRCENI

Preluare din «Reflector argeşean» nr. 301 din 20 aprilie - 11 mai 2015

DOUĂ REVISTE CULTURALE - CA ARIPILE UNUI CURCUBEU, ÎNTRE TRECUT ŞI PREZENT

În condiţiile evoluţiei tipăriturilor actuale, când existenţa revistelor culturale este din ce în ce mai grea, iar unele îşi răresc apariţiile, pe când altele sunt supuse pieirii, iată că se mai întâmplă şi fenomene pozitive, spre bucuria scriitorilor, a jurnaliştilor, a publicului cititor de toate categoriile, prin apariţia a două reviste de-o formă remarcabilă, aşa cum sunt „ INDEPENDENŢA ROMÂNIEI" şi „CRONICA TIMPULUI", bogate în conţinut şi cu ilustraţii de excepţie, cu o tematică bine armonizată, între trecut, prezent şi viitor.

Deşi cu chip nou „ Independenţa României", editată de Fundaţia Literar Istorică „Stoika", împreună cu Uniunea Ziariştilor Profesionişti din România, reia o tradiţie culturală străveche: fondatorul ei, Florian Stoica Laurenţiu, licenţiat în ştiinţe economice şi juridice, Preşedintele Fundaţiei şi actual director al noii publicaţii, a descoperit că un înaintaş al său, Costache Canella Cirogîrleanu a înfiinţa şi condus în Buzău, pe la 1877, o publicaţie cu acest titlu, care, preluat acum şi transferat în prezent, ar însemna simbolic „Independenţa culturală a României".

O idee bine venită, în condiţiile în care o parte a intelectualităţii româneşti, şi în mod deosebit tineretul, consideră că a cultiva tradiţiile culturale ale poporului tău, precum şi valorile folclorice, în condiţiile globalizării industriale actuale şi a unor activităţi multiple interstatale, în cadrul Comunităţii Europene, ar fi o cauză depăşită.

Ori domnul Florian Stoica Laurenţiu şi colectivul care-l sprijină, între care îi amintesc pe: Gondoş Andrei, Doina Bârcă, Mihaela Rusu, Vladimir Străinu, Geo Călugăru şi alţii cred în specificul românesc, în reînvierea faptelor eroice ale trecutului, ca forme de educare a tineretului contemporan, deschizându-i o perspectivă specifică spre noi înfăptuiri. Rubricile principale ale revistei sunt următoarele: articolul editorial, evocări, sfere de lumină, istorie, ştiinţă, spiritualitate, eseu, lumea de azi, călătorii prin univers, lumea nevăzută, muzee - expoziţii - colecţii, creaţii literare, arte vizuale, fundaţii - asociaţii, presa de-a lungul timpului, ecologie, jurnal de călătorie, mitologie şi folclor, sport, umor şi altele. După cum se vede, un proiect bogat, urându-le semnatarilor şi colaboratorilor să-l urmeze cu succes.

Dintre articolele remarcabile, apărute în primele numere amintesc: "Minai Eminescu vizionar" semnat de prof. Floarea Necşoiu, "Mereu rebelul înger blond", despre Nichita Stănescu, de Geo Călugăru, "Pledoarie pentru excelenţă", de dr. Clementina Timus, "Leacurile dacilor, bune şi astăzi", de Doina Barcă, "Vise care ne macină", de Florian Laurenţiu Stoica, "Războiul genetic", de general Emil Străinu şi altele. Mai amintim portretele unor scriitori de mare valoare şi prezentarea concisă a activităţii lor, cu prilejul unor aniversări, elemente de ştiinţă popularizată şi altele. O revistă cu un conţinut bogat şi diversificat, adevărată hrană de suflet pentru contemporani.

„Cronica timpului", avându-l ca director pe Doru Dinu Glăvan şi ca redactor-şef pe Rodica Subţirelu, mai include în colectivul de redacţie pe Marian Dumitru, Doina Bârcă, Eliza Roha şi alţii, are un început de altă natură, preluând activitatea „Cronicii fundaţiilor", dedicată, îndeosebi, vieţii şi operei lui Mihai Eminescu, apoi, printr-o idee paralelă, prezentându-l pe Luceafărul poeziei româneşti ca redactor la „Timpul", a devenit „Cronica timpului", adică a acelui timp de dezbateri artistice, istorice şi culturale, care l-au avut ca simbol pe Mihai Eminescu şi pe care admiratorii lui le proiectează în actualitate.

Pare o oglindă morală între vremurile de atunci şi cele de astăzi, ca un angajament de-a continua ideile luminoase ale „poetului nepereche", prin articole ca: "Eminescu, jurnalistul", semnat de Gala Galaction şi preluat din revista „Familia", 1890, "Timpul care devorează", de Florian Laurenţiu Stoica, „El este steaua noastă neumbrită", de Arhiepiscopul Tomisului I.P.S. Teodosie, ori „Cuvântul principesei Margareta, la Ateneul Român, la Concertul regal aniversând 25 de ani de la întoarcerea în ţară" şi altele.

Două reviste culturale deosebite, pe care sunt fericit parcurgându-le cu ochii minţii şi cu bucuria sufletului, la fel ca numeroşii cititori de până acum şi alţii - cărora le recomand cu sinceritate aceste două apariţii în peisajul cultural românesc contemporan.

Le urez viaţă îndelungată şi activitate eficientă, succes deplin iniţiatorilor şi colaboratorilor, linişte şi sănătate cititorilor.

ION C ŞTEFAN

LITERATURA PENTRU COPII ŞI TINERET

Primele cuvinte ale unei opere literare pentru copii, de factură folclorică, le-am ascultat pe la vârsta de trei ani, iarna, la gura sobei, stând pe nişte scăunele cu trei picioare: sora mea, Jana, eu, cel mijlociu, şi fratele Costel, în imaginaţia noastră "Prâslea cel voinic şi merele de aur"; cel de al patrulea personaj fiind tata, Dinu Ştefan, care ne citea din „Basmele românilor", culese din gura poporului de Petre Ispirescu.

Multe călătoii prin lumi fantastice am făcut noi în anii aceia, fiecare copil transformându-ne într-un personaj, ales după pofta inimii sale, care se ivea, în seara următoare, dintr-un alt basm citit de tata.

Vă mărturisesc sincer că o emoţie mai puternică la o lectură de mai târziu, oricât ar fi fost de bună, n-am mai încercat ca în vremea aceea.

Domnul învăţător Ghică Bădescu, vecinul nostru şi tatăl talentatului poet de mai târziu, Horia Bădescu, dascălul în amintirea căruia, peste aproape o sută de ani, satul i-a atribuit numele Şcolii Generale Arefu - el ne împrumuta aceste cărţi de litertură pentru copii, una după alta, iar tata devenea vocea din veacuri a poporului român, care repovestea frumoasele şi emoţionantele basme de demult.

Până când am început şi noi să citim şi am putut descifra "Povestea lui Harap Alb", de Ion Creangă, „Făt Frumos din lacrimă", de Mihai Eminescu, „Zâna Zorilor", de loan Slavici şi de încă alţi autori culţi, care ne-au bucurat sufletele până hăt-departe, spre anii de liceu - mă refer la cei doi fraţi şi la colegii noştri, fiindcă mie literatura pentru copii, fie ea folclorică sau cultă, încă îmi oferă şi acum momente deosebite de bucurie şi desfătare sufletească. Lângă scriitorii amintiţi îi alătur pe I. L. Caragiale, Barbu Ştefănescu Delavrancea, Ion Pop Reteganu, Vasile Alecsandri, Ion Agârbiceanu. Emil Gârleanu şi alţii, care au compus pentru copii şi tineret, considerând că această preocupare a unui autor talentat reprezintă nu doar o împlinire, ci şi un fel de consacrare a lui în faţa noilor generaţii, care abia le descifrează cuvintele şi sentimentele, oferindu-le numeroase modele morale.

A scrie literatură pentru copii şi tineret înseamnă a trudui pentru viitor. Recunosc faptul că o astfel de literatură gingaşă şi convingătoare este mult mai greu de elaborat decât marile romane istorie şi sociale, fiindcă trebuie, prin operele tale, să deschizi mintea şi inima celor mai mici şi, totodată, să respecţi înaltele calităţi ale literaturii adevărate.

Am înţeles această tendinţă când am elaborat prima mea carte - e drept că pentru nişte copii ceva mai mari - "Ora de dirigenţie a vieţii".

Dar, lângă cele 34 de volume, tipărite până acum la editurile Cartea Românească, Albatros, Litera, Destine, Arefeana, Semne, Artemis şi altele, aceasta rămâne cea mai dragă, nu doar mie, ci şi cititorilor mei, volumul respectiv cunoscând mai multe ediţii.

Deşi m-am apucat spre bătrâneţe să scriu pentru copii şi tineret, consider că astfel va fi drumul cel mai eficient al activtăţii mele viitoare.

NELU AREFEANU

România puternică!?!

STRATEGIA DE APĂRARE A PREŞEDINTELUI NU APĂRĂ ROMÂNIA

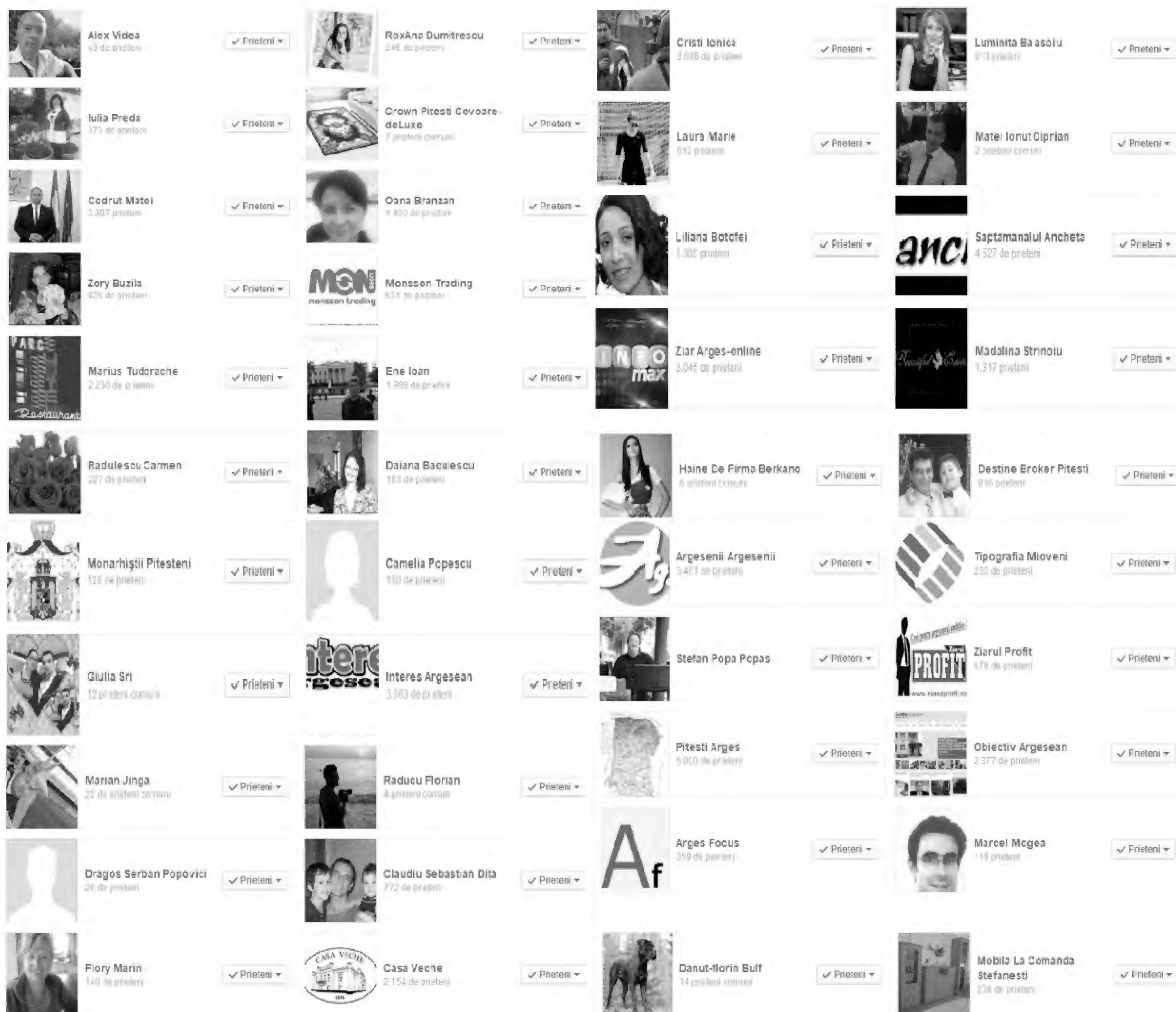
După surle şi trâmbiţe difuzate pe toate canalele disponibile, adică toate cele existente în funcţiune, în după amiaza zilei de 22 iunie a.c., şi-a făcut prezenţa în plenul camerelor reunite ale Parlamentului, augusta persoană a preşedintelui în exerciţiu al României. Cu treburi importante; atât de importante încât nu a vazut cine se afla în stânga, cine era în dreapta pentru un firesc salut, aproape că nu vedea nici cine sau ce era în faţă, cu ochii aţintiţi după tronul pe care, se pare că, nu-l vedea nici pe acesta dacă profesionista (pe bune) doamnă de la protocolul preşedinţiei nu i-l arăta cu deloc- căutată discreţie. Se vede treaba că pentru masivitatea şi înălţimea domniei sale a preşedintelui ales, scaunul-tron este prea bicisnic. Neavând altul, prin „neglijenţa" secretarului Camerei Deputaţilor, s-a aşezat totuşi pe acesta, cu un rânjet ce s-a dorit, probabil, a fi un zâmbet de condescendenţă faţă de „masa" vinovată de parlamentari. Fără alte discuţii, şeful camerei gazdă (de altfel şi singurul şef prezent, preşedintele Senatului absentând de la întrunire pe motive de respingere, anunţate cu câteva zile înainte), i-a dar cuvântul preşedintelui ca, în „calitatea" sa de *iniţiator* să prezinte faimoasa strategie de apărare. Numai că, ghinion, preşedintele a dat citire unui text fad (sau poate devenit astfel prin tonul drept şi otova al lectorului) din care am desprins că strategia sa (nu, nu a apărării, sau a siguranţei, personal n-am prea înţeles, dar ce să-i faci, firea mea mizantropică să fie de vină) nu a fost decât un pretext de răfuială personală cu Parlamentul României şi cu primul ministru ca şef al Guvernului României, pentru că, tot ghinion, nu sunt (încă) ale domniei sale. Pretinsa strategie, aflăm prin ricoşeu şi nu de la „iniţiator", este o încercare (şi care, prin obedienţa slugarnică a clasei noastre politice a fost, o zi după prezenţa în Parlament a preşedintelui, adoptată) se doreşte o concentrare a mai multor atribute care, de fapt şi de drept, ar trebui să fie ale puterii executive în persoana Guvernului să fie concentrate în mâinile preşedintelui, în răspărul atribuţiilor consemnate de prevederile constituţionale. Şi astfel, atât funcţiile privind educaţia, cele privind cultura, celor privind sănătatea, urmează să fie gestionate de CSAT, (o nouă cenzură, prost, dacă s-a dorit să fie, mascată) al cărui preşedinte, ghinion, este preşedintele ţării. Acest preşedinte care pretinde, nici măcar trucat, ca premierul sau orice şef de instituţie centrală să ceară permisiunea de la domnia sa pentru orice mişcare are de gând să întreprindă. Şi iată cum, încet, încet urmăm calea urmată, în 1965, de proaspătul secretar general al proaspăt redenumitului partid comunist. Ce a devenit acesta în numai câţiva ani aproape că şi născuţii de după 1989 o ştiu. Ce urmează să devină cel de azi, mi-e teamă că nu este greu de întrevăzut.

Armata română din cal de cursă... a ajuns o gloabă

Şi apoi, despre ce **Românie puternică** poate fi vorba (pentru că aşa se împopoţonează zisa strategie) acum la noi când România nu mai are, practic, o armată cât de cât aptă, nicidecum puternică. (Chiar când scriu aceast eseu, aşazisul specialist în probleme de siguranţă de la un anumit post de televiziune, Radu Tudor pe numele lui, ridică în slăvi prezenţa, atâta cât este şi mai ales cu cât suntem avertizaţi că va fi, de trupe NATO pe teritoriul nostru. Halal Românie puternică!...). Ne bucurăm că vin forţe ale NATO pe teritoriul nostru, acţiune care abia că prin ea însăşi fragilizează securitatea României, transformându-ne, fără dorinţa poporului românesc, într-o ţintă predilectă. (Scriu aceste rânduri ştiind că gazetari fără simţul măsurii şi al iubirii de ţară, chiar dacă ei pretind că le-ar avea, mă vor face imbecilă şi cum le mai vine la gură numai pentru că-mi perimit să am aceste... suspiciuni rezonabile). Cum să stabileşti tu, chiar preşedinte fiind, o strategie de apărare fără să ai o consultare populară?! Păi, după cum se vede, se poate, pentru că, în concepţia elaboratorilor (să nu mă credeţi atât de naiva să iau în consideraţie că domnul Iohanis ar fi capabil să imagineze, nicicum să elaboreze un document de pretenţia unei strategii), în centrul strategiei nu se află cetăţeanul, ci statul cu instituţiile sale. O spun mereu că dacă vecinul nu-ţi este prieten, evită să ţi-l faci duşman. Mai ales când ştii că forţele sunt disproporţionate! Or, noi, prin conducătorii noştri şi prin unii pretinşi analişti precum acest Radu Tudor şi alţii (destui) ca el, tocmai asta facem. Ce înseamnă prezenţa personalului nostru militar (observaţi că mă jenez să-i numes oşteni. Priviţi-i la paradele de sărbători oficiale; cocoşaţi, bărboşi, cu călcătura împiedicată numai forţă militară nu poate fi considerată. Cel mult o nevinovată şi inconştientă carne de tun) în teatre de operaţii tocmai unde-a-nţărcat mutu' iapa? Sub regimul acela veşnic condamnat în zilele noastre, după ce prin stratageme inteligente militarii sovietici au fost trimişi, cu prefăcută eleganţă, la ei acasă şi, din acel moment picior de ostaş străin n-a mai călcat pe teritoriul ţării noastre, iată că acum, neţinând seama de costuri şi mai ales de vulnerabilităţi, ne bucurăm obedient-prosteşte de venirea ostaşilor americani şi de alte naţii şi, mai ales, de aducerea pe teritoriul nostru de tehnică militară străină, din contingentele scoase din uz în armatele lor şi aduse aici, la groapa de gunoi, pentru a fi prezentate ca mândre crăiese. Priceputul nostru preşedinte, după ce „Pas cu pas" a câştigat (personal nu ştiu cum şi nu are cine să mă lămurească pentru că mi-e greu să cred că „oropsita diasporă" -termen folosit aiurea, pentru că doar schimbându-şi reşedinţa în altă ţară nu înseamnă că intri în diaspora- a avut puterea să ne procopsească astfel) fotoliul de la Cotroceni şi după „Primul pas" şi-a însuşit ca operă personală o aşazisă „strategie de apărare" s-a gândit că, la caz de nevoie, România nu mai este stăpână pe obiective cu adevărat strategice precum magistralele de transport a energiei electrice, magistralele de gaze naturale, căile ferate (măcar atâtea câte ne-au mai rămas după jaful generalizat), sistemele de comunicaţii, administrarea hidrocarburilor proprii ş.a. Şi va trebuie ca, pentru stricte necesităţi, să apeleze poate chiar la virtuali inamici? S-a întebat domnul Iohanis Klaus, atunci când o ţine maţu'gaia că Parlamentul trebuie să lase Justiţia să-şi facă treaba (nebăgând de seamă că tocmai subordonarea necondiţionată a daouă din puterile statului faţă de a treia înseamnă vulnerabilitate majoră şi subiect de strategie de apărare? Iar încercările disperate ale preşedintelui şi partidului său de suflet de a dărâma guvernul pe principiul vechi şi nu neapărat patent românesc de „scoală tu să mă pun eu" este, poate, o vulnerabiliate reală care conduce la frăgezirea stabilităţii statale, tocmai acum când, nu ştiu cât de legitim şi temeinic se clamează despre pericolul rusesc, asemănându-l, fără argumente reale, cu cel sovietic. Când ţara începuse să se regleze din punct de vedere social şi economic, interesele meschine prezumate în serviciul dorinţei cinice de putere, tind, inconştient sau nu, să arunce ţara într-o instabilitate. Şi dacă aceasta ar fi doar politică încă nu ar fi grav, dar ea va fi însoţită, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă, de haos organizatoric, cel puţin la început, de un recul economic şi financiar şi de o întârziere (ca să mă pronunţ elegant) a măsurilor de ordin social. După ce statul nostru a cedat toate pârghiile strategice, despre ce strategie de apărare serioasă şi nu ipocrită mai poate fi vorba? Credeţi dumneavoastră că există în lumea asta un stat responsabil care numai din umanism şi culanţă să-şi trimită cetăţenii săi pe meleaguri străine să moară apărând nevoile şi existenţa altor state şi popoarele lor? Haideţi să fim serioşi. Orice stat responsabil şi mai ales marile puteri nu fac nicio mişcare fără a avea în vedere propriile interese. Tocmai pentru că sunt atâtea şi atâtea probleme neexplicate, cu urmări neevaluate şi cu multe impreviziuni şi generatoare de vulnerabilităţi, este firesc să te fereşti de a supune un asemenea document analizei şi dezbaterii publice. Mă opresc, de teama ca instituţiile statului, cele care fac obiectul strategiei de apărare proaspăt propuse şi prosteşte şi ticălos aprobate în Parlamentul ţării să nu se năpustească pe umila noastră publicaţie şi asupra semnatarei, ca simplu cetăţean, scăpat din augustele grijile preşedinşiale şi uitat de proteguitoarele forţe legiuitoare lipsite de patriotism şi bărbăţie, şi să devenim o vulnerabilitate şi deci...

ALLA VOLCOVA

IATĂ PRIETENII ADEVĂRAŢI DE PE FACEBOOK CARE AU SOLICITAT PRIETENIE ŞI CARE CITESC CU INTERES ZIARUL ONLINE

Un proces sub semnul întrebării.

PROCESUL TORȚIONARULUI VIȘINESCU ÎNTRE NECESITATE ŞI REALITATE

Oare justiţia e oarbă?

Curtea de apel Bucureşti a decis în primă instanță judecarea şi condamnarea fostului comandant al unui lagăr în care în condiții inumane şi probabil ilegale s-au desfăşurat efectele rezultatelor celui de-al doilea război mondial. Pe de o parte au fost învingătorii care şi-au impus punctul de vedere, acesta fiind împărțit între cele două ideologii: cea capitalistă reprezentată de influența americano-engleză şi cea stalinistă, reprezentată de fosta URSS. Cele două ideologii au constituit punctul nodal de împărțire a zonelor de influență, materializată prin tratatul de la Yalta, când „învingătorii" i-au sancționat drastic pe majoritatea conducătorilor statului hitlerist care, practic a dezlănțuit cel de-al doilea război mondial. Drept urmare, a avut loc răsunătorul proces de la Nuremberg, în care doar câțiva conducători hitlerişti au fost condamnați la moarte iar rezultatele au fost materializate de istorici prin unele cărți document care au apărut şi în literatura politică românească sub semnaturile lui Joe J. Hezdecker şi Johannes Leeb. În continuare ne vom ocupa succint atrăgând atenția judecătorilor care au dat sentința în cazul „torționarului Vişinescu" că apărarea şi acuzarea s-au făcut de persoane întradevăr cu pregătire juridică, numai că nu a avut la bază un document esențial pe care noi îl punem în discuție pentru ca acesta să constituie o bază importantă atunci când, după 70 de ani condamni un om într-un context politic şi militar pe care actualii judecători şi procurori suntem siguri că nu au ținut cont. De aceea considerăm că judecarea torționarului Col. Vişinescu este o continuare a procesului de la Nuremberg în varianta impusa de noua Uniune Europeana, ca o sfidare a realității politico-militare a României după destrămarea şi distrugerea „Cortinei de Fier". Sigur că Col. Vişinescu i se pot imputa unele abuzuri şi poate chiar unele crime împotriva clasei politice româneşti, răsturnate de la putere prin forța armelor de cei doi beligeranți câştigători. De fapt câştigătorii şi-au împărțit „Prada de război" din punct de vedere teritorial, America consolidandu-şi poziția politico-militară economică în vestul Europei iar URSS în estul Europei. Să nu-mi spună mie cineva că cele două blocuri devenite rivale de moarte nu au ştiut ce se întamplă în spatele „Cortinei de Fier". Oare americanii deveniți conducătorii mondiali nu au avut cunoştiință de documentul de importanță capitală intitulat „Directiva specială pentru sovietizarea statelor" emisă la Moscova, în 2 Iunie 1947 purtând titulatura „Strict secret". Acest document este important în apărarea lui Vişinescu care era „ militar" şi lucra în trupele de securitate a statului românesc care aveau în subordine inchisorile. Fără nici o discuție Col. Vişinescu a executat ordinele date de la Moscova şi impuse guvernului român prin teroarea dezlănțuita împotriva clasei politice şi a intelectualilor, politică ce impunea „chiar lichidarea fizică a oponenților". Sigur că de la executarea unui ordin şi până la a-ți face datoria este o distanță destul de mare, numai că măsurile impuse de organele de coerciție a URSS-ului nu au ținut cont de conducerea statului român. Cert este că efectele acestuia au fost devastatoare pentru statalitatea României, mergând până la impunerea la 30 Decembrie 1947 a „ Actului de abdicare a Regalității". Ne punem întrebarea dacă judecătorii, au analizat din punct de vedere juridic acest caz „ În spiritul legii....şi în litera legii?". De asemeni avem dreptul să-i întrebăm pe judecătorii actuali, dacă au cunoştințe privind desfăşurarea actelor istorice în decursul ultimilor 40 de ani şi cu precădere a măsurilor impuse în perioada 1948 după alungarea regalității şi pana la periada „de dezgheț" a anilor 1965? De fapt destul de voalat, noul cod penal la art. 4 face referire la măsurile impuse de regimul sovietic, după terminarea războiului, când România a fost considerată nu ca parte contributoare la izbânda militara în război ci ca o parte învinsă. Drept urmare URSS ne-a luat datorii de razboi importante, deşi soarta celui de-al doilea război mondial „S-a jucat la Bucureşti nu la Moscova, la Washington sau la Berlin. Dacă România nu întorcea armele împotriva nemților prin „aliniamentul de fortificații Focşani-Nămoloasa-Buzău", ruşii nu ar fi pătruns în vestul Europei peste Carpați , s-ar fi intârziat razboiul cu 6,7 luni, timp suficient pentru ca Germania să producă bomba atomică pe care în August 1945 a dat-o asupra Japoniei, un aliat al Germaniei. În această situație este posibil ca Germania să fi fost câştigatoare sau cel puțin dezastrul militar şi economic să fi fost altul la masa negocierilor dintre cei 2 beligeranți. De la început vreau să fie clar că nu dorim apărarea Col. Vişinescu şi nici a faptelor pe care acesta le-a săvârşit în numele statului român şi nu în numele său personal, el aflându-se sub puterea unui jurământ militar. Este posibil ca judecătorii să fi ținut puțin cont şi de acest lucru atunci când au diminuat pedeapsa de la 25 de ani la 20 de ani. Şi față de aceasta pedeapsă credem că se încalcă codul penal şi principiile acestuia datorită faptului că învinuitul Col. Vişinescu, la vîrsta de 90 de ani, nici nu se mai putea educa, iar consecința este aceea că acest act reprezintă doar „un act revărsant al învingătorilor" întrun război de 40 de ani între cele 2 sisteme : capitalist şi stalinist. Doresc să precizez cu tărie „sistemul stalinist" şi nu comunist pentru că acesta din urmă nu a fost niciodată practicat în secolul 20, nici în Cuba, nici în China. Cu alte cuvinte, modul în care unii intelectuali folosesc noțiunea de ideologie comunistă este total neadevarat. Comunismul nu a existat decât pe hartie, în concepția ideologică a lui Marx Engel şi Lenin şi deformată de dictatorul Stalin. Sigur că istoricii ar trebui să-şi aplece cercetarea asupra modului în care statele capitaliste din vest, încercând să scape de pericolul ideologiei comuniste, au exportat-o pe aceasta în URSS prin „şcolitul Lenin" care din vest a plecat exploatând slăbiciunea statului țarist Rus. Sigur despre această polemică putem discuta, ca de altfel şi despre deznodământul unui proces care nu respectă principiile juridice principale ale teoriei juridice, a dreptului să judeci un om după 60-70 de ani şi să-i dai o pedeapsă de 20 de ani de închisoare după ce statul român „l-a ocrotit" timp de 60 de ani, avem convingerea că ceva este putred în principiile de drept ale statului de drept pe care dorim să-l construim. Oare cât de drept este acest stat şi cât de dreaptă este hotărârea primei instanțe când judecatorii instanței de fond a Curții de Apel sunt sigur că nu a citit Anexa a 9-a din directiva NKVD care a fost publică şi cunoscută prin multe cărți de specialitate politică şi juridică. De aceea credem că Col. Vişnescu, prin acest act juridic, a fost condamnat implicit la moarte şi nu la detenție, lucru deosebit de grav în justiția românească, justiție care se consideră modernă şi occidentală, când are grijă de violatori, când trece cu mare uşurință când este vorba de distrugerea economiei româneşti, când trece cu uşurință dezgustătoare de prevederile art.1 din Constituția din anul 2003 când i-a fost modificată esența ân art. 135 -Economia şi Finanțele, precum şi la capitolul Alianțele Militare şi subordonarea independenței puterii militare a NATO. În numărul viitor vom publica „în extenso", conținutul acestei directive pe care domnii judecători de la Curtea de Apel Bucureşti, măcar ar fi trebuit să o citească pentru ca apoi să se pronunțe. Şi dacă Colonelului Vişiniescu i s-ar fi dat 2 ani de închisoare datorită vârstei, se putea asemui cu o condamnare la moarte, ceea ce este inetrzis în constituția româniei. Col. Vişinescu nu este un erou, nu a fost un erou, a fost doar un cadru care a lucrat într-o instituție a statului, respectiv în penitenciare, care funcționează şi în regimul actual. Altele sunt însă condițiile acum în penitenciare, când deținuții pot să-şi aducă droguri, telefoane şi chiar săşi conducă afacerile din închisoare, şi altele erau condițiile impuse dupa 1 Ianuari 1948. În final, facem precizarea foarte clar. Ce s-a întamplat în periada 1 Ianuarie 1948 şi după 1965, când toți deținuții politici au fost eliberați, ar trebui să fie un subiect de discuție pentru istorici dar şi un punct de referință pentru „Institutului de Cercetare a Comunismului". Acest institut nu trebuie să fie părtinitor. Acest lucru privind cercetarea măsurilor staliniste şi nu comuniste, trebuie să fie şi în atenția Academie Române, a facultăților de istorie , precum şi a clase politice româneşti. Comunismul face parte din istoria de 100 de ani a româniei începând cu Dobrogeanu Gherea şi înființarea partidelor politice după terminarea primului război mondial şi până în prezent când românia şi-a pierdut independența şi suveranitatea. În condițiile în care legal avem o constituție pe care instituțiile fundamentale ale statului o încalcă flagrant. Cine o încalcă? Cele trei puteri ale statului: Puterea Legislativă (Ajunsă de râsul curcilor), Puterea Executivă şi Puterea Judecătorească, aceasta din urmă aplicând prevederile legale nu în spiritul legii, ci doar „în litera legii". Probabil judecătorii şi juriştii vor înțelege mai bine ceea ce dorim să precizăm. Continuare în numărul viitor.

DUMITRU CÂRCENI

FOŞTII DEȚINUȚI POLITICI UITAȚI DE CONDUCĂTORII DREPTEI ROMÂNEŞTI

La începutul anului 2007 a apărut cartea lui Zicu Ionescu şi Petre Cîrstea a cărei prefață a fost semnată de arhiepiscopul Calinic. În prezent, clasa politică românească şi generația tânără i-a uitat pe "bătrâneii" care în prezent, roşi de boli datorită regimului de teroare instaurat de sovietici în România şi cu sprijinul tacit al marilor puteri, îşi duc traiul în singurătate uitați de stăpâni. Fie că sunt stăpânii anglo-americani beneficiari ai înțelegerilor de la Ialta, fie că sunt conducătorii care "joacă sârba politică" de la stânga la dreapta, toți fără egal, i-au uitat pe cei care chiar cu prețul vieții s-au opus regimului stalinist de la Moscova. Acum, aflați în pragul morții, după ce mulți ani în închisori au fost "cai de cursă lungă", în prezent, sunt uitați şi apropae că nimeni "nu-şi mai ridică pălăria", spunând "voi ați fost eroi, mulți dintre voi au fost executați", pentru ca personalități devenite peste noapte eroi, precum: Alina, Adrian, Victori, Iohanişi, Băseşti, Udrişti, şi alții ca ei, nu au altă preocupare decât să-şi consolideze averea şi puterea. Dar pe ei? Pe ei care în pragul morții strigau România, pe ei conducătorii fostelor partide politice, cineva îşi mai aminteşte de ei? Foştii preşedinți de la Iliescu până la Iohannis, n-au fost preocupați ca România să devină o țară puternică, liberă şi demnă. Niciodată foştii deținuți nu s-au gândit că aproape 30% din populația României vor ajunge servitorii Europei? Niciodată foştii deținuți politici nu au crezut că România va fi trădată prin planul marilor puteri privind globalizarea. Niciodată deținuții politici n-au crezut când sufereau chinuri de neimaginat, că prin trădarea lui Adrian Năstase art.1 din Constituție nu mai are nicio valoare datorită art.135 şi 148 prin care economia a fost subordonată economiilor marilor puteri, iar armata română, prin "integrarea Euroatlantică" a fost transformată într-o armată de cruciați care luptă împotriva unor popoare, mergând pe principiul "scopul scuză mijloacele". Credem că a venit timpul ca aceşti "bătrânei", acum când mai au puțini ani de trăit, să se trezească şi să spună generațiilor viitoare "noi ne-am sacrificat tinerețea pentru țară, voi pentru cine?"Istoria va pedepsi conducătorii trădători mai devreme sau mai târziu. De aceea, în prefața cărții, col. dr. Cornel Carp emite câteva considerațiuni de care clasa politică ar trebui să țină cont.

ZICU IONESCU REMUS PETRE CÎRSTEA

MARTIRI ARGEŞENI ŞI MUSCELENI 1939-1989

Argument

Au trecut 16 ani de la prăbuşirea regimului comunist şi nici o crimă politică nu a fost recunoscută şi nici pedepsită în România. Reabilitarea juridică a condamnaților politici s-a făcut numai la cererea victimelor sau a urmaşilor, în mod aleatoriu şi discriminatoriu, în fosta Rusie sovietică, încă din anul 1990, în baza decretului preşedintelui U.R.S.S., au fost reabilitate toate victimele represiunilor politice din anii '20-'50'. Istorici de prestigiu, români şi străini, apreciază că, în secolul al XX-lea, au fost două regimuri politice, bazate pe dictaturi totalitare, teroriste şi carcerale, primitive şi kafkiene, fără urme de sentimente umane şi care au exterminat milioane de oameni pentru că erau de altă rasă şi pentru că gândeau altfel. „A fost holocaustul nazist sau brun şi holocaustul comunist sau roşu. Holocaustul brun a ocolit România, cu excepția Transilvaniei de Nord, ocupată de horthişti şi nazişti, în timp ce holocaustul roşu a bântuit cu furie pe aceste meleaguri. În ultimii ani se foloseşte termenul de „genocid comunist" care corespunde definiției date în dicționarul Larousse: „Crime comise de a distruge un grup uman, național, etnic, rasial sau religios. Aceste fapte trebuie tratate potrivit principiului imprescriptibilității crimelor contra umanității, rezultat din statutul Tribunalului de la Nürnberg, din 1945 şi din rezoluția O.N.U. din 1946. Însă, urmare a unui consemn general, nici un vinovat de crime politice nu-şi recunoaşte faptele şi nu cere iertare. Avem cunoştință de o singură excepție: Franz Țandăra din Giurgiu, fost securist-torționar, şi-a mărturisit faptele pentru a scăpa de mustrări de conştiință şi de coşmaruri. El cere să fie judecat şi condamnat, dar nu este luat în seamă, probabil pentru a nu se crea un precedent. Biografia şi mărturisirea lui sunt subiectul unei cărți scrisă de Doina Jelea, Drumul Damascului-spovedania unui torționar. Cunoscutul regizor Lucian Pintilie a realizat după această carte filmul artistic După amiaza unui torționar. Recent, se foloseşte noțiunea de politicid, când crimele au fost comise din rațiuni politice. Tăcerea academică şi civică privind calamitățile comuniste trebuie abandonată. Pe măsură ce arhivele Securității se vor cerceta, probele se înmulțesc. Cei care le adună nu trebuie să fie neapărat reprezentanții justiției, ci aceia ai ştiinței şi ai conştiinței. Comunismul - un proiect ideologic demonic şi nihilist este şi pentru România o victorie a la Pirrus. Am câştigat, dar am pierdut prin umilirea națiunii, batjocorirea legi şi a democrației, distrugerea țărănimii şi exploatarea cruntă a clasei muncitoare, persecuția minorităților, prin strangularea libertăților civice şi prigoana împotriva intelectualității perioada 1940-1989. Cu certitudine, în România, comunismul nu a fost condamnat expli până acum, pentru că există prea multe complicități greu denunțabile, prea puțin acces la dovezi, la arhive şi nu există voință politică. Voința „morală" şi politică românească postdecembristă trebuie să trateze egal pe toți cei care s-au opus comunismului. Oficial, potrivit legilor româneşti ale recunoştinței, Legea nr. 498/2006, „eroi-martiri şi luptători" sunt doar cei care au contribuit la victoria „Revoluției române din decembrie 1989". Cartea „Martiri argeşeni şi muşceleni. 1939-1989" îşi propune să prezinte opiniei publice şi specialiştilor intreresați prima culegere de date asupra vieții argeşenilor şi muşcelenilor care au fost ucişi pentru convingerile lor social-economice, cultural-politice şi religioase în perioada cuprinsă între anii 1939-1989. La nivel național, sub aspectul volumului de informații asupra eroilor-martiri români, această lucrare urmează după volumele: Constantin Ionaşcu, Rezistența anticomunistă din Dobrogea, Editura ExPonto Constanța, 2000 şi Viorel Rus, Rezistența anticomunistă în județul Bistrița-Năsaud, Editura Ioan Cutova, Bistrița, 2005. Cele 297 de biografii, reunite sub acest titlu, sunt redate memoriei colective contemporane şi oferă cunoaşterea unui aspect puțin cercetat al istoriei recente locale. Dicționarul este prefațat de câteva pagini de cronologie a perioadei 1939-1989, spre a se înțelege mai uşor contextul istoric în care au trăit aceşti eroi uitați. Lucrarea „Martiri argeşeni şi muşceleni. 1939-1989" se doreşte un primul pas către o reparație morală meritată. Pagina de internet www.martiri.ro va oferi constant completările inerente şi aşteptate.

COL. DR. CORNEL CARP, COMANDANT, CENTRUL DE STUDII ŞI PĂSTRARE A ARHIVELOR MILITARE ISTORICE „GENERAL RADU ROSETII" PITEŞTI

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „ANCHETA"

Lista neagră a prefectului cu şefii de instituţii aflaţi pe făraş

Mihai Oprescu: „Vor fi schimbări la nivelul conducerilor"

Chiar dacă s-a dovedit a fi un prefect înţelegător, se pare că răbdarea lui Mihai Oprescu a ajuns la final, acesta ameninţând că se va implica personal pentru a schimba anumiţi directori care nu colaborează cu Prefectura sau a căror activitate mana-gerială lasă de dorit, instituţiile pe care le conduc fiind, nu de puţine ori, implicate în scandaluri publice. Chiar dacă nu a făcut nominalizări, de-a lungul timpului prefectul a avut o relaţie tensionată cu mai mulţi şefi de deconcentrate. „Sunt instituţii care nu colaborează şi a căror activitate nu merge aşa cum ar trebui. De acum sunt decis să mă implic şi în curând vom asista la schimbări la nivelul conducerilor. Deocamdată nu fac nicio nominalizare însă aceşti directori se ştiu. Nu contează dacă au concurs sau nu! Incompetenţa de care dau dovadă va fi un factor determinant în măsurile pe care le voi lua", a declarat săptămâna trecută prefectul Mihai Oprescu. Pornind de la declaraţia prefectului, punând cap la cap activitatea acestora şi relaţia cu adminis-traţia judeţeană, precum şi informaţiile pe care ni le-au furnizat surse bine informate, lista neagră a lui Mihai Oprescu începe deja să se contureze.

Miercurea neagră la Hidroelectrica C. de Argeş

Miercuri 15 Iulie, în buza dimineţii, DNA a descins cu mascaţii la 7 adrese din C. de Argeş - reprezentând sediile unor societăţi comerciale iar alte 4 la domiciliile unor persoane fizice. Printre acuzaţiile procurorilor se numără: spălare de bani şi mită de 165.000 Lei. Conform anchetatorilor la nivelul sucursalei Hidrocentralei C. de Argeş dar şi la filiala pentru reparaţii Hidroserv C. de Argeş, s-au atribuit unor firme controlate de conducerea sucursalei hidrocentrale unele contracte păguboase statului în condiţiile în care apa Argeşului curge neîntrerupt, producând curent electric. DNA a pus sub acuzare pe fostul director Octavian Oprea care ar fi primit mită 165.000 Lei de la omul de afaceri Ştefan Vulparu care conduce societatea ASNET Telekom. Tribunalul Argeş le-a dat acestora mandate de reţinere pentru 30 de zile. Se pare că acest dosar are la bază sesizările făcute de Dir.C-tin Ivan, dar şi sesizările făcute de corpul de control trimis de directorul general Remus Borsa cu circa 2 ani în urmă. Ziarul Ancheta prezintă în cuprinsul a 2 pagini afacerile familiei Vulparu aşa cum se precizează în publicaţie în oraşul C. de Argeş există deja o panică din cauza arestării lui Ştefan Vulparu prin faptul că acesta a girat unele „ afaceri necurate" de care au cunoştiinţă şi alţi oameni de afaceri precum şi conducători ai unor instituţii publice şi politicieni. Acest caz este doar începutul cutremurului care s-a produs în liniştitul oraş C. de Argeş unde toţi sunt cunoscuţi şi prieteni, de la primar la poliţie, la parchet şi până la judecătorie. Aşa că DNA nu doarme la C. de Argeş iar prin derularea acestui caz a trezit-o din somnolenţă şi pe şefa parchetului de pe lângă judecătoria C. de Argeş, Dna. procuror Nicorina Magraon.

Ziarul „JURNALUL DE ARGEŞ"

Industrializarea şpăgii în învăţământ...

Casta cu carnet de partid a celor care se perindă ciclic la conducerea învăţământului argeşean n-a învăţat absolut nimic din dosarele medicilor, cele două dosare mari care au zguduit din temelii breasla argeşeană a oamenilor în halat alb. Ma refer la două dosare complexe care vizează industrializarea spăgii în procesul pe pensionare medicală. În primul au fost trimise în judecată doctoriţele Camelia Săndulescu şi Iulia Mihai de la Serviciul de Expertiză din cadrul Casei de Pensii, iar în cel de-al doilea s-a început urmărirea penală împotriva psihiatrilor Valerian Azamfirei şi Eli Morman, angajaţi în cadrul Laboratorului de Sănătate Mintală Piteşti. Ca numitor comun, în ambele dosare numărul actelor materiale pentru infracţiunea de luare de mită e de ordinul zecilor şi chiar a sutelor, cel puţin în cazul celor două doctoriţe de la Casa de Pensii, argument forte în sprijinul tezei că s-a ajuns la o industrializare a şpăgii într-un domeniu social cheie, cum e cel al sănătăţii. De fapt, cele două dosare, unul instrumentat de către DNA Piteşti, celălalt de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Argeş, înainte de a fi penale sunt unele sociale, tocmai prin amploarea cu care afectează o clasă pauperă, a celor pensionaţi pe caz de boală sau aflaţi în curs de pensionare. Bănuiesc că asta a fost şi logica sprijinită pe probe a anchetatorilor, că lucrurile au luat-o razna şi pensionările pe caz de boală, musai cu spagă la purtătorul de pix şi ştampilă, au devenit un sport de masă ce afectează nu doar o categorie socială vunerabilă, dar grevează şi bugetul public de importante fonduri obţinute pe căi nelegale. Mă întorc acum la şefii de azi, dar şi la cei de ieri şi alaltăieri ai Inspectoratului Şcolar Judeţean, despre care spunem că n-au învăţat nimic din ce li s-a întâmplat medicilor. Profesorii, mă refer la cei tineri sau la cei fără functii, adică la poporul decent din învăţământul argeşean, cel care trăieşte din salariu şi cu sabia grijei zilei de mâine deasupra capului, au ajuns o clasă pauperă. La fel şi părinţii, cocoşaţi de atâtea biruri: pe auxiliare, pe fondul clasei, pe sala de sport, pe meditaţii, pe excursii organizate de dascăli care condiţionează nota la clasă de prezenţa în aceste excursii.

GABRIEL GRIGORE

DOCTORUL FRĂTOAICA DE LA SALVAREA SPITALULUI JUDEŢEAN TREBUIE SĂ FIE ÎN ATENŢIA COLEGIULUI MEDICILOR

Pe scurt prezentăm o sesizare a ziarului „Reflector Argeşean"cu privire la modul cum sunt trataţi pacienţii când vin la urgenţa Spitalului Judeţean. Aceasta în condiţiile în care la acest serviciu important pentru cetăţeni s-au investit sume importante probabil doar pentru clădire şi mai puţin pentru moralitatea şi profesionalismul unor medici. Deşi poate de mii de ani doctorul a fost asemuit cu „micul Dumnezeu pe pamânt", care a depus jurământ încă de pe timpul lui Hipocrate să se dedice profesiei de medic în vederea ajutorării speţei umane, acest jurământ la urgenţa Spitalului Judeţean nu are nici un fel de valoare, nici cel puţin morală. De aceea prezentăm cazul unei bătrâne pensionară, ajunsă la vârsta de 90 de ani care din mica pensie a contribuit şi contribuie şi în prezent la fondul de sănătate. Numai că serviciile primite de ea şi plătite de către stat unui medic imoral profesional nu se regăsesc la Spitalul Judeţean Argeş. Oare doar pentru faptul că este vârta iar cetăţeanul trebuie să moară după vârsta de 40 de ani când este considerat bătrân de unii medici? Dacă este aşa, atunci la Spitalul Judeţean se întâmplă un lucru foarte grav pe care Conducerea Spitalului şi implicit Consiliul Judeţean care este acţionar majoritar la acest spital trebuie să se autosesizeze. Menţionez că la începutul anului 2015, directorul Spitalului Judeţean, directorul Spitalului de Copii şi directorul Direcţiei de Sănătate Publică au prezentat presei activitatea profesională a spitalului. Numai că proverbul „Câinii latră(presa), caravana trece"probabil la Spitalul Judeţean este tratat cu dispreţ. Iată sesizarea depusă la conducerea spitalului.

S.C. Group Media Star Market S.R.L.
Ziarul „Reflector argeşean", ziar de atitudine, analize, investigaţii şi dezvăluiri

Către,
SPITALUL JUDEŢEAN ARGEŞ

Consiliului de Adminsitraţie- domnului Director medical

Conform Legii 544 privind accesul liber la informaţii, prin prezenta, vă aducem la cunoştinţă un caz petrecut la Serviciul de urgenţă UPU al Spitalului Judeţean Argeş în ceea ce îl priveşte pe doctorul Frătoaica, comportamentul domniei sale în timpul serviciului se aseamănă cu modul de comportare a medicilor care ecrcetau foştii deţinuţi politici din închisori.

IATĂ PREZENTAREA CAZULUI:

Duminică, 12 iulie 2015, seara, la sesizarea prin apel telefonic repetat la o persoană având vârsta de 90 de ani, pe strada Craiovei, bloc B2, scara B, etaj 3, ap.16, unde locuia doamna Ioniţă Elisabeta, fără întreţinători, fiind sub controlul Direcţiei Judeţene a Persoanelor Vârstnice, a căzut în apartament, fiind în imposibilitate de a răspunde la telefon. Văzând că nu răspunde, timp îndelungat, o cunoştinţă a sunat la 112, de unde s-a trimis un echipaj SMURD şi Pompieri. Aceştia, pentru că nu existau semne în interiorul apartamentului, au spart uşa, găsind-o pe Ioniţă Elisabeta în inconştienţă, lovită prin alunecare cu o rană destul de severă la cap, cu pierderi de sânge. A fost dusă la urgenţa Spitalului Judeţean, de gardă fiind dorcorul Frătoaica şi echipa. După ce au pansat-o, punându-i probabil 7-8 copci, fără să o trimită la serviciul de chirurgie pentru a sta sub observaţie datorită vârstei de 90 ani, domnul doctor Frătoaica a ţinut-o pe un pat de rezervă, punându-i doar o singură perfuzie, după care, dimineaţa la terminarea gărzii, i-a dat ordin medicului care îl schimba să-i facă imediat externarea, trimiţând-o acasa. Aceasta în condiţiile în care starea de sănătate era destul de precară, fiind şi o cardiacă cronică, care ar fi necesitat şi un control cardiologic de specialitate în spital. Numai că doctorul Frătoaica, la fel ca medicii de la Auschwitz, pur şi simplu şi-a bătut joc de această bătrână accidentată şi bolnavă, neacordându-i atenţia şi consultul corespunzător bolilor şi accidentului suferit.

Considerăm că atitudinea domnului doctor Frătoaica este de neînţeles, chiar dacă persoana care s-a prezentat la serviciul de ambulanţă avea o vârstă înaintată, fiind şi o plătitoare a asigurării de sănătate, fiind şi pensionară, avea dreptul legal să fie tratată cu respect şi în parametri medicali.

Despre acest caz se poate discuta şi rugăm Consiliul de administraţie al spitalului judeţean să-l trimită pe domnul doctor în alt loc, unde să nu-şi mai bată joc de pacienţi, idiferent de vârstă.

Dacă vă veţi duce în gărzile domnului doctor Frătoaica, veţi observa modul arogant şi aproape nebunesc în care răspunde celor care devin pacienţi, dar şi a rudelor care nu primesc niciun fel de informaţii cu privire la starea bolnavului.

Vă mulţumesc pentru atenţie aşteptând răspunsul dvs. scris pentru a ne adresa şi ministrului sănătăţii.

DIRECTOR, DUMITRU BOŢILĂ

26 IUNIE-ZIUA DRAPELULUI NAŢIONAL

În istoria civilizaţiei umane, simbolurile au ocupat un loc deosebit, cu atât mai mult cele naţional statale. Drapelul, ca simbol naţional constituie alături de stemă, sigiliu şi imn, un însemn naţional de importanţă deosebită, al identităţii unei naţiuni. Drapelul este simbolul unităţii şi aspiraţiei noastre naţionale. Drapelul ne povesteşte despre lupta pentru independenţă, despre a trăi în libertate, despre sacrificiile unor oameni curajoşi, bărbaţi şi femei pentru care idealurile şi onoarea acestei ţări au fost mai preţioase decât viaţa. Drapelul înseamnă România, înseamnă loialitate şi unitate deplină a românilor. Drapelul înseamnă o Românie puternică, înseamnă că nu poţi fi salvat de valoarea şi devotamentul strămoşilor tăi, căci fiecare generaţie are datoriile ei patriotice, căci pe puterea de sacrificiu a fiecărei generaţii în parte se sprijină speranţa naţiunii. Drapelul vorbeşte de drepturi egale, de instituţii libere, de libertate, în limitele legilor inteligent concepute şi imparţial administrate. Nimeni dinafară şi dinăuntrul ţării, niciunde şi nicicum nu trebuie sâ-şi permită să încalce principiile şi simbolurile sfinte ale naţiunii române. Fiecare naţiune, fiecare popcr are istoria sa, are simbolurile sale mai mult sau mai puţin bogate în semnificaţii şi evenimente trăite de-a lungul timpurilor. La diferite popoare a avut loc o acumulare lentă şi continuă a fondului simbolistic. Această afirmaţie este valabilă şi în cazul poporului nostru. Tricolorul românesc, roşu, galben şi albastru a apărut şi s-a afirmat ca steag naţional în primele decenii ale secolului al XIX-lea, având o origine populară, românească, iar culorile sale sunt rezultatul unei opţiuni ce vine din vremuri îndepărtate. Prin arborarea tricolorului, românii şi-au exprimat simţămintele profunde şi dorinţa arzătoare de unire şi progres. Atribut şi simbol, drapelul tricolor este şi va fi onorat permanent, în el fiecare generaţie identificându-şi trecutul, prezentul şi viitorul. Este acel simbol care le-a dat românilor tăria de piatră, tăria de a fi ei înşişi şi înţelepciunea de a nu se teme de ploi şi furtuni, ci de a căuta mereu să meargă înainte, în întâmpinarea vremurilor bune. Steagurile se supun unei anumite ierarhii, a cărei treaptă superioară revine Drapelului de Stat, care constituie însemnul oficial al unui stat şi principalul atribut al suveranităţii. Pentru armată, steagul este simbolul Victoriei, simbol către care se îndreaptă aspiraţiile acelora care luptă sub faldurile lui. În toate timpurile şi la toate popoarele, drapelul s-a bucurat de o deosebită veneraţie.

Pe steag se depunea Jurământul de Credinţă, tradiţie păstrată şi astăzi. Purtătorii lui din cele mai vechi timpuri şi până astăzi au datoria să-l apere cu preţul vieţii lor. Alexandru Ioan Cuza spunea la 1 septembrie 1863: „Drapelul este România, acest pământ binecuvântat al patriei, udat cu sângele străbunilor noştri şi îmbogăţit cu sudoarea muncitorului. El este familia, ogorul fiecăruia, casa în care s-au născut părinţii şi unde se vor naşte copiii noştri. Steagul este încă simbolul devotamentului, credinţei, ordinii, şi disciplinei ce reprezintă oastea. Steagul este totodată trecutul, prezentul şi viitorul ţării, întreaga istorie a României". În război, drapelul constituie elementul central, indicând fie direcţia de înaintare, fie concentrarea trupelor, fie retragerea. Capturarea steagului inamic este un indiciu al victoriei, după cum pierderea lui înseamnă dezonoare şi înfrângere, care se răsfrâng asupra tuturor acelora care luptă sub culorile lui. Un regiment care şi-a pierdut drapelul trebuie să meargă dezonorat până când îşi redobândeşte onoarea printr-o bravură excepţională pe câmpul, de bătălie. Steagurile capturate de o armată în război sunt socotite semne ale victoriei. Drapelul de bază al unităţii consemnează regulamentele armatei şi reaminteşte datoria sfântă a fiecăruia de a servi cu credinţă patria, de a apăra cu bărbăţie, pricepere şi abnegaţie hotarele ţării, independenţa şi suveranitatea ei. Tricolorul a fost prezent la 1848 în toate acţiunile revoluţionare, a fost arborat la toate adunările publice unde s-au prezentat prevederile Constituţiei, pe el s-a depus jurământul faţă de noul regim. A fost arborat în oraşele Giurgiu, Focşani, Brăila, Craiova cu ocazia proclamării Constituţiei. Deci, Revoluţia Română de la 1948 a consolidat în conştiinţa naţională a românilor drapelul tricolor. Drapelul tricolor a simbolizat întotdeauna idealul de unitate naţională. El a fluturat biruitor în perioada premergătoare reconstituirii României Mari la 1 Decembrie 1918, dată de la care a devenit în sfârşit simbolul unităţii şi independenţei tuturor românilor. Tricolorul românesc - roşu, galben şi albastru - se constituie astfel, într-un arc peste timp, curcubeu al unităţii şi sufletului românesc. Drapelul a fost, este şi nu va înceta să fie simbolul românismului şi al României. El reprezintă Unitatea, Independenţa şi Tăria românilor alături de istoria şi credinţa lor.

GL.BG.(R) STAN NIŢU

ZIUA IMNULUI ROMÂNIEI

Ca peste tot în lume, ideea unui imn naţional a apărut ca o necesitate, în prima parte a secolului al XIX - lea cu ocazia unor festivităţi organizate oficial, la care luau parte şi domnitorii României. Astfel, în anul 1862 a fost organizat un concurs public pentru imnul noului stat ce rezultase din unirea Principatelor Moldova şi Ţara Românească. Concursul a fost câştigat de compozitorul Eduard Hubschi cu piesa „Marş triumfal şi primirea steagului şi a Măriei Sale Prinţul Domnitor". După aproximativ două decenii, cu prilejul încoronării Regelui Carol I, Vasile Alecsandri scria textul „Imnul Regal Român", care avea să devină Imnul de Stat al României, fiind intonat pentru prima dată în anul 1884 şi care s-a menţinut până în anul 1947, la 30 decembrie. După această dată, începând cu 1948, vechiul imn a fost înlocuit cu noul imn al Republicii Populare Române, intitulat „Zdrobite cătuşe", pe versurile lui Aurel Baranga şi muzica lui Matei Socor. Acesta a fost cântat până în anul 1953, fiind înlocuit cu „Te slăvim, Românie", pe versurile lui Eugen Frunză şi Dan Deşliu şi Muzica lui Matei Socor. Textul acestui imn sublinia prietenia cu Uniunea Sovietică. Şi acesta a fost înlocuit în anul 1977 cu „Trei culori cunosc pe lume", o variantă a unui cântec patriotic al compozitorului Ciprian Porumbescu. Acest imn se referea la steagul României, cu cele trei culori dar textul fusese radical modificat, adaptat ideologiei comuniste. Şi acest imn a fost intonat până în Decembrie 1989 când a fost înlocuit cu „ Deşteaptă-te Române!". În baza articolului 12, aliniatul 3, din Constituţia României, „Deşteaptă-te Române!" a devenit Imnul de Stat al României, care este alcătuit din 11 strofe, primele trei şi ultima se cântă la ocazii festive, iar prin Legea nr.99, din 26 mai 1998, ziua de 29 iulie a fost proclamată Ziua Imnului Naţional. Potrivit documentelor vremii, la 29 iulie 2015 se împlinesc 167 de ani de când s-a intonat oficial, pentru prima dată, în cadrul unei manifestări care a avut loc în Parcul Zăvoi din Municipiul Râmnicu Vâlcea, cântecul revoluţionar „Deşteaptă-te Române". Poezia „Un răsunet", cunoscută sub numele „Deşteaptă-te române", a avut un mare ecou în Ardealul oprimat şi a atras după sine creşterea prestigiului lui Andrei Mureşanu în acea vreme, Eminescu văzând în el un preot al deşteptării noastre. Poezia, reprezentând culmea creaţiei poetice a lui Andrei Mureşanu, are ca idee poetică de bază lupta pentru libertate şi unitate naţională a întregului nostru popor. Alcătuită din 11 strofe, poezia impresionează prin tonul solemn, profetic şi prin patosul chemării la luptă. Ca expresie, cele trei idei - libertate, unitate, luptă - sunt redate prin cuvinte cheie - deşteptare, somn, moarte, duşmani, fraţi - cât şi prin simboluri de mari figuri istorice - Mihai, Ştefan, Corvin - demnitari luminaţi din cele trei provincii. Imnul este construit dintr-o serie de îndemnuri prin care românii trebuie să lupte pentru a croi o soartă mai bună. Autorul subliniază dorinţa arzătoare a românilor de a duce mai departe idealul de libertate şi unitate naţională. Din cuprinsul poeziei rezultă faptul că românii, pătrunşi în suflet, jură să împlinească visul de unire nerealizat la Milcov şi Carpaţi, Patria devenind simbolul mamei care cere fiilor să treacă prin foc şi sabie pentru realizarea Unirii. Poetul îi îndeamnă pe românii din cele patru zări să fie uniţi în cuget şi simţiri. Poezia a fost supranumită de Nicolae Bălcescu „Marseilleza românilor" pentru că secolul 19 este deşteptarea naţionalităţii române din Ardeal, după un somn greu dintr-un jug ce o împovăra de sute de ani. Prima înregistrare s-a făcut pe disc, în 1900, în S.U.A., în interpretarea solistului Alexandru Pascu. Abia în anul 1910, fanfara Batalionului 2 Pionieri din Bucureşti reunită cu fanfara Regimentului Ştefan cel Mare din Iaşi au realizat cea dintâi înregistrare instrumentală. În acelaşi an, corul „Ion Vidiu"din Lugoj a înregistrat pentru prima dată pe disc varianta corală. Titlul „Deşteaptă-te române" este în acelaşi timp social şi naţional. Social deoarece îndeamnă permanent la speranţă într-o lume nouă, mai dreaptă cu noi românii, naţional, deoarece alătură îndemnul la deşteptare naţională, amintirii trecutului plin de eroism al neamului românesc şi mândriei de a fi român. Imnul naţional vorbeşte despre originea noastră latină şi mândria descendenţei din daci şi romani prin câteva nume definitorii de conducători - Mihai, Ştefan, Corvin. Imnul naţional vorbeşte despre fraternitate, unitate, despre limba română şi credinţa creştină. Aceste lucruri sunt sfinte pentru noi românii şi nu trebuie să cadă niciodată în superficial şi formal. Esenţele poporului nostru sunt strânse în strofele imnului naţional. Să le respectăm, pentru că nu este vorba doar de trecutul nostru, nu este vorba despre o colecţie de muzeu, este vorba despre viitorul nostru, despre identitatea noastră într-o lume cu valori din ce în ce mai difuze. Deşi poet minor, Andrei Mureşanu a creat un text care în lirica românească se numără printre capodopere. Prin această poezie, el intră în galeria marilor spirite reprezentative ale literaturii române de la 1848, în galeria celor mai autentici poeţi. Mureşanu inaugurează o trăsătură majoră a poeziei transilvane. Poezia „Deşteaptă-te române!" a devenit un „cântec care ne-a însoţit istoria" de la 1848 până la Revoluţia din Decembrie 1989.

GL.BG.(R) STAN MARIN NIŢU- PREŞEDINTE A.N.V.R. - FILIALA ARGEŞ

Următoarea apariţie - 18 august 2015